

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.

Δι' ἀσυνδρομαί ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
θείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρλόου Μερουβέλ : Οἱ ΤΡΕΜΟΡ, μυθιστορία μετὰ εἰκόνων, μετὰ-
φρασίς *Κ, (συνέχεια). — Ἀλεξάνδρου Δουμά (υἱοῦ): ΑΝΤΩΝΙΝΑ,
μετάφρ. Λάμπρου Ἐρνάλη, (συνέχ.). — Κ^α: Ο.Ν. Χμέλιεφ: Η ΤΡΙΧΑ-
ΠΤΟΠΟΙΟΣ; μετάφρ. ἐκ τοῦ ρωστικοῦ Α.Γ. Κωνσταντινίδου, (συνέχ.).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.
Ἐν Ῥωσσίᾳ ρούβλια 6.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

Ο Ι Τ Ρ Ε Μ Ο Ρ

ΕΛΑΦΩΝ - ΠΕΡΑΜΑ

[Συνέχεια]

Θ'

Ἡ Ἑλένη δὲ Ροσεβιέλ πρὸς τὴν Λουίζαν δὲ Μονταμβέρ, ὁδὸς Βιλεδικ, εἰς Παρισίους.

«Αγαπητή μου Λουίζα,

«Σοὶ ἔγραψον σήμερον τὴν πρωίαν, ἵνα διασκεδάσω εἰς τὸ εἰς Μορβὰν ἐρημητηριόν μου. Ἄλλ' ἔσχισα τὴν ἐπιστολήν. Συνέβησαν τόσα, ἀφ' ἧς στιγμῆς τὴν ἐσφράγισα, ὥστε μοὶ φαίνεται παλαιότερα κατὰ ἓνα αἰῶνα.

«Τὸ παρελθὸν ἀπέθανε δι' ἐμέ. Τὸ μέλλον ἄρχεται.

«Ἐν ἐνὶ λόγῳ, νυμφεύομαι! . . . μετὰ τινὰς ἑβδομάδας.

«Ἐδῶκα τὸν λόγον μου. Δὲν εἶναι τὸ αὐτὸ ὡς νὰ ἔδῶκα ἑμαυτὴν;

«Εἶναι ἡ ἐνδεκάτη τῆς ἐσπέρας. Εἶμαι μόνη, πλησίον τοῦ παραθύρου, ἐξ οὗ βλέπω τὰ ἀπέραντα δάση, ἀποθαυμάζω τὴν ὠραίαν φεγγαβολὸν θερινήν νύκτα καὶ ὄνειροπολῶ!

«Ἐδεῖ νὰ ἦμαι εὐτυχῆς. Θὰ νομιζῆς ὅτι αἰσθάνομαι τὴν ἡδέϊαν καὶ ζωηρὰν χαρὰν, ἣν ὡς μοὶ περιγράφεις εἰς τὰς ἐπιστολάς σου, ἠσθάνθης νυμφευομένη μετὸν σύζυγον τῆς ἐκλογῆς σου. Ἀπατάσαι. Αἰσθάνομαι κενὸν ἐπώδυνον ἐν τῇ καρδίᾳ, ἣτις ἔπρεπε νὰ ἦ πλήρης ἄλλου αἰσθήματος. Ἡ δούλη θὰ αἰσθάνηται βεβαίως τὸ αὐτὸ ὀδυνηρὸν αἰσθημα, ὅταν τὴν παραδίδωσιν εἰς τὸν νέον αὐτῆς κύριον. Φοβοῦμαι τὸ ἀγνωστον. Σκοτειναὶ ἰδέαι μετὰράσσουσιν.

«Διατί! Μοὶ εἶνε δύσκολον νὰ τὸ ἐξηγήσω.

«Θέλω νὰ πείσω ἑμαυτὴν, ὅτι ἔχω ἄδικον.

«Εἶμαι ἐν τούτοις τεταραγμένη, ἀνήσυχος, θὰ ἐξηλοτύπου δὲ διὰ τὴν εὐτυχίαν σου, ἂν μὴ σὲ ἠγάπων δι' ἀδελφικῆς φιλίας, ἣν ὁ φθόνος οὐδὲ νὰ ἐλαττώσῃ οὐδὲ νὰ μαράνη δύναται.

«Ἡλιπίζα, καὶ ἐγώ, νὰ νυμφευθῶ ἡμέραν τινα μετὸν ἄνδρα τῆς ἐκλογῆς μου, τὸν ἐκλεκτὸν τῶν ὀνείρων μου. Ἐξομολογοῦμαι τὰ πάντα εἰς σέ. Ἐν τῇ μονώσει μου ἔτρεπον σχέδιόν τι. Μόλις τώρα τολμῶ νὰ ἐξετάσω κατὰ βάθος τὴν καρδίαν μου, διότι ἤδη δὲν ἀνήκω πλέον εἰς ἑμαυτὴν.

«Σοὶ ὠμίλησα πολλάκις περὶ τοῦ κόμητος Ροβέρτου δὲ Σουβραί, ὅστις εἶναι συγγενῆς μου ὡς καὶ ὁ Ὀλιβιέρος.

«Ὁ Ροβέρτος καὶ ὁ ἀδελφὸς του εἶναι εἰς Μορβὰν οἱ πλησιέστεροι γείτονες τοῦ πύργου Ροσεβιέλ, ἀκατοικήτου ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ πατρὸς μου. Ἐχουσι μικρὰν μὲν περιουσίαν, ἀλλ' εὐγενῆ αἰσθήματα καὶ εἶναι εὐεργετικοὶ καὶ ἔντιμοι.

«Ἀτρόμητοι κυνηγοί, ἀγαπῶντες ἐμμανῶς τὸν ἀγροτικὸν βίον, λίαν ὑπερήφανοι, ὥστε νὰ μὴ θέλωσι νὰ ζῶσιν εἰς Παρισίους ἐν μετριότητι, πρὸς ἣν δὲν εἶναι εἰθισμένοι, διαμένουσιν ἐκουσίως εἰς τὰ κτήματα αὐτῶν, ἔνθα ζῶσι πράττοντες τὸ καλὸν περὶ ἑαυτοῦς.

«Ὁ πατὴρ αὐτῶν, ἀναμιχθεὶς εἰς πολλὰς ἄφρονας ἐπιχειρήσεις, ἀπώλεσε τὸ πλεῖστον τῆς μεγάλης αὐτοῦ πατρικῆς περιουσίας. Οὐδέποτε οὐδὲ παράπονον οὐδὲ μομφὴν ἐξέφερον ἐπὶ τῆς διαγωγῆς τοῦ πατρὸς των.

«Σοὶ ὁμολογῶ, ἂν ὁ Ροβέρτος ἐζήτει τὴν χεῖρά μου, θὰ ἤμην εὐτυχῆς ἀποδεχομένη τὴν αἴτησίν του.

«Σήμερον τὴν πρωίαν ὁ θεὸς μου μοὶ εἶπε τὰ σχέδιά του. Φεῦ! πρὸ πολλοῦ τὰ προσέβλεπον καὶ ἀνέμενον τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν θὰ μοὶ ἐξέθετεν αὐτά.

«Ἡ στιγμὴ αὕτη ἦλθεν.

«Ἡθέλησα, πρὶν ἀπαντήσω, νὰ συμβουλευθῶ τὸν Ροβέρτον.

«Ἐπέθετα, ὅτι θὰ μὲ ἀπέτρεπεν ἀπὸ τοῦ γάμου τούτου, καὶ ὅτι θὰ ἠννοίει τὴν αἰτίαν, δι' ἣν τῷ ἐζήτουν τὴν συμβουλήν του.

«Ἐνόμισα, ὅτι συμεριζεταὶ τὰ αἰσθήματα, ἅτινα τρέφω δι' αὐτόν.

«Ἡπατήθην. Δὲν με ἀγαπᾷ!

«Μοὶ ἀπήντησε σοβαρῶς, ὅτι ὁ γάμος οὗτος εἶναι σύμφωρος, ὅτι οἱ μαρκήσιοι δὲ Τανναί-Κουλάτζ φέρουσι μέγα ὄνομα καὶ ἔχουσι πολὺν πλοῦτον καὶ ὅτι ἐπὶ τέλους πρέπει νὰ συναινέσω.

«Α! πόσον ἡ καρδία μου συνεθλίβετο! Τὰ δάκρυα μοὶ ἤρχοντο εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, ἐνῶ ἤκουα τοὺς παγερούς ἐκείνους λόγους.

«Ἡκολούθησα τὴν γνώμην του.

«Ἐπανελθούσα εἰς τὴν αἴθουσαν, ἀνήγγειλα ὑψηλοφώνως εἰς τὸν θεῖόν μου, ὅτι συγκατετιθέμην.

«Ὁ Ροβέρτος ἔμεινεν ἀπαθῆς καὶ δὲν ἐφάνη ποσῶς συγκινηθεὶς.

«Ἐν τούτοις, καθ' ἣν στιγμὴν ἀπῆρχετο μοὶ ἠσπασθή τὴν χεῖρα, μοὶ ἐφάνη δὲ ὅτι ἀφῆκεν ἐπ' αὐτῆς δάκρυ ἐκείνος, τοῦ ὁποίου γνωρίζω τὴν ἀνδρικήν καρτερίαν καὶ σκληρότητα.

«Ἐνέδωκα ἴσως πολὺ ταχέως εἰς ἔξαψιν ἀγανακτήσεως καὶ ὀργῆς. Τετέλεσται!

«Οἱ γάμοι θὰ τελεσθῶσι μετὰ τρεῖς μῆνας.

«Χαῖρε, Λουίζα μου! ἔπρεπε ἴσως νὰ χαίρω καὶ ὁμως θέλω νὰ κλαύσω.

«Σὲ φιλῶ ἀδελφικῶς.

«Ἡ φίλη σου

«Ἑλένη»

Ἡ Λουίζα δὲ Μονταμβέρ πρὸς τὴν Ἑλένην δὲ Ροσεβιέλ.

«Ἐπῆρξες πάντοτε αἰσθηματικὴν πέραν τοῦ δέοντος, προσφιλῆς μοὶ Ἑλένη, καὶ παρασκευάζεις εἰς σεαυτὴν βαρεῖας θλίψεις διὰ τῆς ὑπερβολικῆς εὐαισθησίας σου.

«Τὸ ἐπ' ἐμοί, ἐχάρην πολὺ ἐπὶ τῇ εἰ-

δήσει, ἣν μοὶ ἀνήγγειλες καὶ χειρακροτῶ τὴν ἀπόφασίν σου.

«Δὲν θὰ σοὶ συνεχώρουν ποτὲ νὰ ταφῆς ζῶσα εἰς τὰ φρικώδη δάση τῆς Νιέβρης καὶ νὰ ἐγκλεισθῆς εἰς τοὺς μελαγχολικοὺς τοίχους τῆς φωλεᾶς σου, εἰς ἣν μόνον κόρακες δύνανται νὰ κατοικήσωσιν.

«Ὁ κόμης Ὀλιβιέρος, ὁ μνηστήρ σου εἶναι ἐξόχως εὐγενῆς, φίλος τῶν διασκεδάσεων, τοῦ ταξιδίου, τοῦ κυνηγίου, τῶν συναναστροφῶν.

«Ἐσχον τὴν εὐχαρίστησιν νὰ χορεύσω μετ' αὐτοῦ εἰκοσάκις τὸν χειμῶνα τούτον. Χορεύει μετ' ἀμιμῆτου χάριτος. Συνεδέθημεν δι' ἀμοιβαίας συμπαθείας καὶ κολακούμεαι διὰ τοῦτο.

«Μὴ ζηλοτυπήσης. Αἱ μετ' αὐτοῦ σχέσεις μου εἰσι πλατωνικώταται καὶ οὐδὲν πλεόν.

«Σὲ ἐρωτῶ, διατί νὰ μὴ σὲ ἀγαπήσῃ μετὰ τοσούτου πόθου καὶ εὐκρινείας, ὅσον καὶ οἱ ἀγροῖκοι κυνηγοὶ σου, οἵτινες ἀποζωοῦνται μετὰ τῶν κυνῶν αὐτῶν, τῶν λύκων καὶ τῶν κάπρων τοῦ φρικώδους χωρίου σου.

«Ὅχι, φιλάττη μου! εἶσαι πολὺ ὠραία, χαριτόβουτος καὶ ἀριστοκράτις, ὥστε νὰ μὴ δύνασαι νὰ ζήσης ἀλλαχοῦ εἰμὴ εἰς Παρισίους.

«Μόνον ἐκεῖ ζῆ τις ἀλλαχοῦ ζῆ ζωὴν φυτοῦ.

«Ὁ ἐγωῖσμός ἀπαιτεῖ νὰ σοὶ ὀμιλήσω οὕτως. Εἰς Παρισίους θὰ σὲ ἔχω πλησίον μου. Εἰς Μορβὰν μοὶ διαφεύγεις, διότι οὐδέποτε θὰ εἶχον τὸ θάρρος νὰ θυσιάσω τὰς ἀπολαύσεις τῆς τερπνῆς ζωῆς μου.

«Σπεῦσον νὰ ἔλθῃς. Σοὶ χρειάζονται ἐσθῆτες πολυτελεῖς, πῖλοι, κοσμήματα, ὑποδήματα, ἀλεξήλια, τὰ πάντα. Ἢδη ὅτε εἶμαι ἔγγαμος θὰ σοὶ χρησιμεύσω ὡς μήτηρ, ἀφοῦ, φεῦ! δὲν ἔχεις τοιαύτην, πτωχὴ μου Ἑλένη.

«Δίδουσα τὴν συγκατάθεσίν σου διὰ τῶν ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν ἀρμόζοντα τούτον γάμον ἔπραξες κάλλιστα, καθὼς καὶ ὁ ἐξαδελφός σου δὲ Σουβραί εἶχε τὴν χρηστότητα νὰ σοὶ ἐπιβεβαιώσῃ.

«Εἶν' ἀληθές ὅτι ἠδύνασθον νὰ πράυνης τὰ ἦθη τῶν ἀγροίκων αὐτῶν, νὰ τιθασεύσῃς τοὺς ἀγρίους σου καὶ νὰ τοὺς ὀδηγήσῃς ἐκόντας ἄκοντας εἰς Παρισίους.

«Τὰ μέσα σου σοὶ τὸ ἐπιτρέπουσι, θὰ ἦτο ὁμως ὀχληρὸν, ἔσο βεβαία.

«Εἶμαι περιχαρῆς καὶ σὲ φιλῶ δι' ἣν μοὶ ἐπροξένησες χαρὰν.

«Λουίζα».

«Ἰ. Γ. Ἐλθέ διὰ τῆς πρώτης ἀμαξοστοιχίας. Θὰ ἦσαι ἐνταῦθα ὑπὸ τὴν ἐπιβλεψίν τῆς μητρός μου, ἣτις εἶναι πραγματικὸς δραγὸνος ἐπαγρυπνήσεως καὶ ἀρετῆς.

«Πόθεν ἠννόησες, ὅτι ἔχω διὰ τὸν βαρῶνον, τὸν σύζυγόν μου, τοσοῦτον ζωηρὸν αἰσθημα; Ὅταν τὸν γνωρίσῃς καλλίτερον, θὰ ἴδῃς, ὅτι εἶναι ἀνίκανος νὰ ἐμπνεύσῃ τοιοῦτον συνήψαμεν γάμον εὐάρμοστον καὶ οὐδὲν πλέον. Χάρις εἰς αὐτόν, εἶμαι βαρῶνη δὲ Μονταμβέρ καὶ ἐξαδέλφη

σου. Ἡ μήτηρ μου ἐπλήρωσε τὰ πολλὰ χρέη του. Ὅσον δι' αὐτὸν φοβοῦμαι, ὅτι τετέλεσται πλέον· μαραινέται ἤδη ἐν μέσῳ τῶν φιαλιδίων καὶ τῶν φαρμάκων. Ἀλλὰ πόθεν γνωρίζεις, ὅτι ὁ κόσμος δέον νὰ κατοικῆται ὑπὸ συζύγων ἐρωτολογούντων, ὡσπερ ἐρωτευμένοι περιστέραί; Ὡ ἀγροικία τῶν ἀγρῶν! Ἀθώτης τῶν δασῶν!

Ἡ Ἑλένη δὲ Ροσεβιέλ πρὸς τὴν
Λουίζαν δὲ Μονταμβέρ.

»20 Σεπτεμβρίου.

» Τὴν πέμπτην τελοῦνται οἱ γάμοί μας.

» Σὲ περιμένω μετὰ τοῦ συζύγου σου καὶ τῆς μητρὸς σου. Τὰ δωμάτιά σας εἶναι ἔτοιμα. Ἡ θέα, ἥς θ' ἀπολαύσετε θὰ σὰς συνδιαλλάξῃ μὲ τὰ ὄρη μας, ἅτινα παραφόρως ἀγαπῶ, παρὰ τοὺς σκακασμούς σου.

» Εἶχες δίκαιον . . . μέχρι τινός.

» Ὁ Ὀλιβιέρους εἶναι καλλίτερος ἢ ὅσον ὑπέθετα.

» Σπανίως ἔρχεται ἐνταῦθα καὶ ὀλίγον διαμένει, ἀλλὰ μοὶ γράφει καθ' ἐκάστην καὶ δικαιολογεῖται δι' ὠραίων φράσεων, ὅτι μοὶ κάμνει μόνον, ὡς τὸν ὀνομάζει, ἔρωτα δι' ἐπιστολῶν.

» Εἶναι χαρίεις, ἄνευ ἐπιτηδεύσεως καὶ εὐφυΐας.

» Μοὶ ἐπιδαφιλεύει πολλὰς περιποιήσεις.

» Ἐκάστην πρωίαν λαμβάνω ἐξαισίαν ἀνθοδέσμη.

» Συνήθως ἀναγινώσκω τὰς ἐπιστολάς σου εἰς τὸν θεῖόν μου. Διασκεδάζομεν μὲ τὰς παραδόξους ιδέας του. Εἶναι τοῦλάχιστον εὐλικρινῆς καὶ ὁμολογεῖ ἀπροκαλύπτως τὰ λάθη του. Παραπονοῦμαι, ὅτι δὲν δείκνυται σοβαρός, ἀλλ' ὅταν ἐκφράζω τοὺς φόβους μου, ὁ κηδεμών μου μὲ καθησυχάζει λέγων μοι, μετὰ τοῦ ἔρωτος μειδιάματός του, ὅτι οἱ ἄνδρες δὲν εἶναι τέλειοι.

» Οἱ ἐξάδελφοί μου δὲ Σουβραὶ ἔρχονται συχνάκις εἰς ἐπίσκεψίν μας.

» Φέρονται πρὸς ἐμὲ ὅπως πάντοτε, ὡς ἀληθεῖς μεγαλείτεροι ἀδελφοί. Κατὰ τὴν τελευταίαν εἰς Παρισίους διαμονήν μου μὲ ἐπείραζον κάπως αἱ περὶ αὐτοῦ ἀστειώτητές σου, διότι τοὺς ἀγαπῶ πολύ, ὡς ἀξίζουσιν.

» Ὁ Ροβέρτος, εἶναι μελαγχολικός. Προσπαθεῖ ν' ἀποκρύπτῃ τὴν λύπην του· ἀλλ' εἶναι σημεῖα τινὰ, ἀδιόρατα διὰ τοὺς ἄλλους, διὰ τὰ ὅποια ὅμως δὲν δύναται ν' ἀπκτηθῇ ἡ γυνή.

» Ἄς μὴ σκεπτόμεθα πλέον περὶ αὐτῶν.

» Ὁ θεὸς μου δείκνυται πολὺ καλὸς πρὸς ἐμέ.

» Μοὶ ἔδωκε πολυτίμους ἀδάμαντας καὶ δὲν παρέρχεται ἡμέρα χωρὶς νὰ μοὶ προσφέρῃ δῶρον μεγάλης ἀξίας. Θὰ ἔχη βεβαίως κιβώτια πλήρη θησαυρῶν, ὡς ὁ κόμης Μόντε-Χρίστος.

» Ἐνταῦθα λέγουσιν, ὅτι ἔχει βυτίον πλήρες χρυσοῦ.

» Ἀγνοῶ ποῦ τὸ κρύπτεται.

» Τὸ ἀληθές εἶναι, ὅτι ἔχει μεγάλα εἰ-

σοδήματα, ἅτινα δὲν δύναται νὰ δαπανήσῃ.

» Μὴ βραδύνης νὰ ἔλθῃς· θὰ μεταβῶ ἐγὼ ἢ ἰδίᾳ εἰς προὔπαντήσιν σου εἰς Νεβέρ.

» Παράγγειλε τὰς ἐσθῆτάς μου εἰς τὴν Λαφεριέρ.

» Ὁ Ὀλιβιέρους ἀπαιτεῖ ἀμέσως μετὰ τὴν τέλεσιν τοῦ γάμου ν' ἀπέλθωμεν εἰς Ἴταλίαν, ἔθθα σκοπεῖ νὰ διέλθωμεν ἀχώριστοι τὸν χειμῶνα.

» Εἶναι θυσία, δι' ἣν τὸν εὐγνωμονῶ.

» Καλὴν ἐντάμωσιν

Ἡ Ἑλένη.

» Υ.Γ. Εἶσαι τρελλή. πάντοτε τρελλή. Ἐγὼ ἐπεθύμουν σύζυγον περιπαθῆ καὶ ἀφροισωμένον, ὃν ν' ἀγαπῶ! Ἐλπίζω, ὅτι ὁ Ὀλιβιέρους θὰ πραγματοποιήσῃ τὸν πόθον μου τοῦτον, ἄλλως τε, σοὶ τὸ ὁμολογῶ, ἄνευ αἰδοῦς καὶ ὑπερηφανείας, θὰ ἦμαι πολὺ δυστυχής.

Γ

Τρεῖς ἡμέρας μετὰ τὴν τελευταίαν ταύτην ἐπιστολήν, δύο ἄμαξαι ὤδευον ἀπὸ τῆς μικρᾶς πόλεως Κορβινὺ πρὸς τὴν ὁδὸν τοῦ Σατώ-Σινὼν διὰ τοῦ Μοντρεϊλιόν.

Αἱ δύο αὗται ἄμαξαι οὐδόλως ὁμοιάζον πρὸς ἀλλήλας.

Ἡ πρώτη ἦν τετράτροχον ἑλαφρὸν ὄχημα, συρόμενον ὑπὸ ρωμαλέων ἀγγλικῶν ὠραισιῶτων ἵππων.

Τὸ ὄχημα τοῦτο περιεῖχε τὴν δεσποινίδα δὲ Ροσεβιέλ, ἥς οἱ γάμοι ἐπρόκειτο νὰ τελεσθῶσι τὴν μεθεπομένην, τὴν βαρῶνην Λουίζαν δὲ Μονταμβέρ, τὸν σύζυγόν της καὶ τὴν κυρίαν Σεβερέν, μητέρα τῆς βαρῶνης.

Ἡ κυρία Σεβερέν ἦν μικρᾶς οἰκογενείας ἀλλ' εὐπορος, πρὸς τὴν ὁποίαν ὁ κύριος Σεβερέν, κολληβιστής τὸ ἐπάγγελμα, ἀφῆκε θνήσκων μεγάλην περιουσίαν.

Ὁ βαρῶνος δὲ Μονταμβέρ, συγγενῆς, ἐξ ἀγχιστείας πρὸς τοὺς Τανναί, διήγαγε τὸν βίον ἐν ἀσωτίαις. Κατὰ τὰ τρία τέταρτα κατεστραμμένος καὶ ἐκλελυμένος, ὑπῆρξεν ἀκούωντος εὐτυχῆς, τὸ τριακοστὸν ἔκτον ἔτος τῆς ἡλικίας του, νυμφευόμενος τὴν Λουίζαν Σεβερέν καὶ τὴν προῖκά της, μεθ' ἧς ἐνεκατεστάθη εἰς τὸ μεγαλοπρεπὲς μέγαρον τῆς πενθερᾶς του, κατὰ τὴν ὁδὸν Βιλεβέκ.

Φυσικῶς, ὁ βαρῶνος ἦτο φαλακρὸς φέρων λείψανα κωκοχρόου ξανθῆς κόμης ἐπὶ τῶν λευκοιτρίνων αὐτοῦ κροτάφων.

Ὁ ἐπιμήκης αὐτοῦ μύσταξ ἀτελῶς ἐκάλυπτε τὰ ὠχρὰ αὐτοῦ χεῖλη· αἱ κοίλαι παρειαὶ του ἦσαν ἀναιμικαί, οἱ δὲ γαλανοὶ, ἀλαμπεῖς ὀφθαλμοὶ του ἐβυθίζοντο ἐν ταῖς κόγχαις αὐτῶν. Ἦτο κάτισχνος καὶ κεκυρτωμένος, ἑλαφρὰ δὲ βῆξ ἐτάρασεν αὐτὸν ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν.

Ἡθικῶς, ὁ Ἀμεδαῖος δὲ Μονταμβέρ ἦν ἐπίσης ἀναιμικός, ὑπέκλυπεν ἄνευ ἀντιρρήσεως. Τὰ πάντα τῶ ἐφαίνοντο θαυμασία, ἤρκει μόνον νὰ ἔζη ἐν ἀνέσει.

Ἡ πενθερὰ του, εὐτραφῆς καὶ ροδόχρους, τραχεῖαν ἔχουσα τὴν φυσιογνωμίαν

καὶ ἀπαστράπτοντας τοὺς ὀφθαλμούς, ἔλεγε περὶ αὐτοῦ:

— Ὁ δυστυχῆς ἀπεσύρθη εἰς τὸν γάμον ὡς εἰς θεραπευτήριον.

Ἦτο ἴσως ἀληθές.

Ἡ Λουίζα περιεποιεῖτο τὸν σύζυγόν της καὶ ἐθώπευεν αὐτὸν ὡς ἀσθενὲς παιδίον.

Ἐγνώρισε τὴν Ἑλένην εἰς τὸ μοναστήριον τοῦ Νεβέρ, ἔθθα, καθάπερ καὶ ἡ μήτηρ αὐτῆς, εἶχεν ἀνατραφῆ καὶ περιεποιήθη αὐτὴν μετὰ τῆς ἰδιαζούσης αὐτῆς προθυμίας καὶ χάριτος καὶ συνεδέθη μετ' αὐτῆς.

Ἦτο δροσερὰ ὡς ρόδον τοῦ Ἰουνίου, ὑπερβαλλόντως ζωηρὰ, πάντοτε φιλομειδῆς καὶ φίλη τῶν τέρψεων, τῶν ταξειδιῶν καὶ τῶν ἐορτῶν.

Ὡραία μελάγχρους, μὲ ὀδόντας καὶ ὀφθαλμούς ἐξαισίους, μὲ τὴν κόμην ἀτημέλητον, φέρουσα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δίπτυρα, ἅτινα παρεῖχον αὐτῇ ὕφος παράδοξον καὶ προκλητικόν, κατεῖχε τὴν δύναμιν τοῦ σαγηνεύειν, ἐπὶ δὲ τούτοις παράφρονα καὶ πνευματώδη ἰταμότητα.

Τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ὄχημα διηυθύνετο εἰς Σεβάν, καλπαζόντων τῶν ἵππων, οὓς διηύθυνεν ἀμαξηλάτης περιβεβλημένος ἐπενδύτην μετ' ἐρυθρῶν ἐπιρραμμάτων, καὶ ἀναξυρίδα ἐκ δέρματος, φορῶν μεγάλα ὑποδήματα καὶ πῖλον ἐξ ἐστιδωμένου δέρματος μετ' ἀργυροῦ σειραδίου.

Ἡ ἑτέρα ἄμαξα ἦν ἀκομφὸν ἀμάξιον, ἄνευ καλύμματος καὶ ἐλάτηριων, κατασκευασθὲν ὑπὸ τινος πεταλωτοῦ τοῦ τόπου, συρόμενον ὑφ' ἐνὸς ἵππου κοινοτάτης καταγωγῆς.

Ἐπὶ τοῦ μόνου ξυλίνου ἐδράνου τοῦ φορεῖου τούτου δύο πρόσωπα ἐκάθηντο.

Ἐγνωρίσαμεν ἤδη αὐτά.

Ὁ ὀδηγῶν τὸν ἵππον ἦν ὁ Λουκάς Φαρζεάς.

Ἡ συνοδοιπόρος αὐτοῦ ἦν ἡ σύζυγός του περιτετυλιγμένη διὰ μελανοῦ μετὰ καλύπτρας ἐπανωφορίου· ἦν δὲ σιωπηλὴ καὶ ἔμφροντις.

— Τί σκέπτεσαι; ἠρώτησεν αὐτὴν ὁ σύζυγός της.

— Τίποτε, ἀπήντησεν ἡ γυνή.

— Δὲν λέγεις τὴν ἀλήθειαν, Καταλίνα, ὑπέλαβεν ὁ φύλαξ.

— Διατί;

— Εἶσαι λυπημένη.

— Λυπημένη; Καὶ διατί; Ζῶμεν πτωχικά, ἀλλὰ τὸ ψωμί μας εἶναι ἀσφαλισμένο. Εἰς τὸ Σεβάν δὲν διώχνουν τοὺς παλαιούς ὑπηρέτας· σὰν καὶ μᾶς. Ἀφ' οὗτου ὑπανδρεύθημεν, ἐπέρασε τόσος καιρὸς . . .

— Εἶναι σήμερα εἰκοσιτρία χρόνια.

— Καὶ μόλις ἔχω μὴ λύπη.

— Ποίαν;

— Πῶς δὲν εἶμαι πλούσια διὰ νὰ ὑπάγω νὰ ξαναῖδῶ τὸν τόπον μου, τὴν Κορσική μου, μὴ ἢ δυὸ φοραίς.

— Ἡ Σαρτένη ποῦ ἤμουν στὴν φρουρὰ, εἶπεν ὁ Φαρζεάς μειδιῶν. Περιφροῦ μέρους!

— Ὡ ναί! μὰ τὸν Θεό! Θὰ ἤμουν

εὐχαριστημένη νὰ περιπατήσω μὴ στιγμὴ εἰς τὸ χῶμα ἐκεῖνο, εἰς τὸ βουνὸ ποῦ εἶναι ἀπέναντι ἰστὴν γλαζῖα θάλασσα, καὶ νὰ χαιρετίσω τοὺς φίλους ποῦ δὲν με λησμονοῦν! Εἰς ὅλα τὰ ἄλλα εἶμαι εὐτυχής, Λουκᾶ, διότι εἶσαι γενναῖος καὶ ποτὲ δὲν μετενόησα ποῦ σὲ ἀκολούθησα.

— Ἀλήθεια; εἶπεν ὁ φύλαξ κύπτων πρὸς αὐτήν.

— Ναί, ἀλήθεια!

— Σὲ πιστεύω, Καταλίνα· διότι καὶ ἐγὼ εἶμαι πολὺ εὐτυχής. Δὲν εἶμπορῶ νὰ παραπονεθῶ, καθὼς καὶ σύ, νομίζω. Ὅπως ἐζήσαμε, θὰ ἀποθάνωμεν ὁ ἕνας ἔπειτα ἀπὸ τὸν ἄλλον εἰς τὴν καλύβα μας, εἰς τὸ Ἐλάφων-Πέραμα.

— Ἡ ἐκεῖ ἢ ἄλλου, τί σημαίνει;

— Αἱ! ἀγαπῶ τὴν καλύβα μας, ἀνέκραζεν ὁ Φαρζεᾶς. Ἐκεῖ ἐπεράσαμε τὰ νεράτα μας. Τίποτε δὲν μᾶς λείπει. Ἡ θέα εἶναι εὐμορφή, ὁ κήπος καλός, τὸ νερὸ ἰστὴν πόρτα. Ἄν ἡ χρειὰ τὸ καλέσῃ σκοτόνω ἕνα λαγὸ, χωρὶς νὰ πῶ τίποτε, ἢ ἕνα κάπρο ποῦ δὲν βλάπτω κανένα καὶ ὁ καιρὸς περνεῖ.

— Ἡ Σολάνζη ἐμεγάλωσε, παρετήρησεν ἡ Καταλίνα, ἣς τὸ μέτωπον ἐσκιάσθη, ποῖος εἰξεύρει μήπως δι' αὐτὴν λυπηθούμε;

— Ἄν ἦτο ἀγόρι, ὑπέλαβεν ὁ Φαρζεᾶς, θὰ εὕρισκα ἀμέσως τὴν θέσι του. Ἀλλὰ καὶ αὐτῆς θὰ βρεθῆ. Εἶναι ὠραία, καθὼς σύ, ὅταν ἦσουν εἴκοσι χρόνων καὶ ἐπερπατοῦσες εἰς τοὺς δρόμους τῆς Σαρτένης μετὰ τὸ κοντὸ φρέμα σου ποῦ εἶχε κόκκινους καὶ κίτρινους γύρους καὶ τὴν μαντελέτα σου. Ἦσουν ἡ ὠραιότερα κόρη τῶν περιχώρων τὸ ἐνθυμεῖσαι;

— Βέβαια, εἶπε μειδιώσα ἡ Κορσικανή.

— Εἶχα καλὸ βαθμὸ, ἤμουν ἐπιλοχίας. Ὅταν δὲν εἶχα ὑπηρεσίαν, ἐπερνοῦσα ἀπὸ τὸ σπίτι σας καὶ ἐκύτταζα τὸ παράθυρο, ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ φύλλα τῆς κληματαριᾶς. Πόσους ἔκαμες νὰ ζηλεύσουν ποῦ με πῆρες! Καί, μὰ τὴν ἀλήθεια, δὲν εἰξεύρω διατί με ἐπροτίμησες. Οὔτε ὠραῖος, οὔτε πλούσιος ἤμουν.

— Δὲν ἤμουν πλέον πτωχὴ ἀπὸ σέ, Λουκᾶ;

— Δὲν εἶχα τίποτε ἄλλο παρὰ τὴν θέσι ποῦ μοῦ ἐφύλαγαν εἰς τὸ Σεβάν. Ὁκτακόσια φράγκα τὸν χρόνον, δὲν εἶναι πολλά.

— Καὶ τὴν καλύβα, τὸ περιβόλι, τὴν βοσκὴ ποῦ βόσκουν αἱ δύο ἀγελάδες.

— Φτώχεια! Καὶ ὅμως εὐχαριστήθης.

— Ἦσουν γενναῖος καὶ καλός. Μοῦ ἤρσες.

— Λοιπὸν! Ἡ Σολάνζη θ' ἀρέσῃ καὶ αὐτὴ εἰς ἕνα τίμιον ἀνθρώπο διὰ νὰ τὴν πάρῃ. Τοῦτο, μοῦ φαίνεται, εἶμπορεῖ νὰ γείνη.

Ἡ Καταλίνα ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ ἀνεστῆναξεν, ἀλλὰ δὲν ἀπήντησεν.

Ὁ Φαρζεᾶς ἐπλησίασε πρὸς τὴν σύζυγόν του καὶ ἀτενίζων αὐτὴν διὰ πανούργου βλέμματος:

— Πιστεύω μάλιστα, εἶπε, πῶς δὲν

εἶναι ἀνάγκη νὰ ζητήσουμε μακρὰ ἀνδρα διὰ τὴν κόρη μας. Μοῦ φαίνεται πῶς εὐρέθη.

— Ποῦ; ἠρώτησεν ἀφρημένως ἡ Κορσικανή.

— Πρὸς τὸ μέρος τῆς ἐκκλησίας τοῦ Σεβάν, εἰς τὴν ἔπαυλιν τοῦ Πριερέ.

— Εἰς τοὺς Τρεμόρ;

— Βέβαια, εἰς τοὺς Τρεμόρ. Εἶναι ἀνθρωποὶ καθὼς πρέπει καὶ ζοῦν μετὰ τὰ καλά των. Εἶναι πλούσιοι· ἔχουν περισσότερα ἀπὸ διακόσια στρέμματα, τὰ καλλίτερα χωράφια τῆς περιοχῆς. Οἰκογένεια ἀγαπημένη! Ὁ πατέρας καὶ τὰ δύο ἀδελφία εἶναι ἰσὴν τὰ δάκτυλα τοῦ χειροῦ. Λοιπὸν ὁ Ρωμαῖος τὴν θέλει τὴν Σολάνζη· αὐτὸ δὲν εἶναι χθεσινόν. Δὲν ἦτον ἀκόμη δεκαπέντε χρόνων τὸ κορίτσι μας καὶ αὐτὸς τὸ ἐτριγύριζε. Τοῦ ἐπρότειναν λαμπροὺς γάμους καὶ δὲν ἐδέχθηκε, ἀλλὰ περιμένει. Τὸ ζεύρω.

— Εἶσαι βέβαιος;

Ὁ Φαρζεᾶς ἔνευσε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν καταρατικῶς.

— Ἰσως σοῦ τὸ εἶπε;

— Ἐκατὸ φοραῖς. Θὰ ἦναι περίφημος γάμος. Ὁ Γιάννης, ὁ μεγαλύτερος εἶναι γεροντοπαλλήκαρο ξαναμωραμένο. Αὐτὸς δὲν θὰ πανδρευθῆ.

— Θὰ σοῦ τὸ εἶπε καὶ αὐτός.

— Πολλαῖς φοραῖς. Θὰ ἀνθρέψω τὰ παιδιὰ τοῦ Ρωμαίου, μοῦ λέγει. Ὁ μαρκήσιος θὰ πληρώσῃ ἐξήντα χιλιάδαις τάλληρα διὰ τὰ κτήματα ποῦ ἔχουν μέσα εἰς τὸ Σεβάν· καὶ δὲν εἶναι μικρὸ πρᾶγμα.

— Μὴ γίνεσαι φιλόργυρος;

— Ἐ! ἔ! δὲν εἶναι ἐμποδισμένο ν' ἀγαπᾶ κανεὶς τὰ χρήματα!

— Φιλόδοξε!

— Εἶμαι διὰ τὴν Σολάνζη μας. Τὴν ἀνθρέψαμε καλά. Ἐμεινε δύο χρόνια εἰς τὸ Ὠτέν, εἰς τὸ σχολεῖο. Ἐξωδεύσαμε ὅ,τι καὶ ἂν εἶχαμε· ἀλλὰ δὲν λυποῦμαι, διότι ἔγεινε καλὸ καὶ εὐμορφο κορίτσι! Ἀμα ἔμθη εἰς τὸ σπίτι τῶν Τρεμόρ, ποῦ θὰ τὴν ἔχουν ἰσὴν βασιλισσα, θὰ ἡσυχάσουμε εἰς τὸ Ἐλάφων-Πέραμα καὶ δὲν θ' ἀλλάζω τὴν θέσι μου μετὰ τὸν μαρκήσιο καὶ ἄς ἔχη κτήματα καὶ πλοῦτη!

Ἡ Καταλίνα κατέστη σύνουος.

— Αὐτὰ εἶναι καλὰ καὶ ὠραία, εἶπε. Νὰ ἰδοῦμε ὅμως μήπως ἡ Σολάνζη δὲν θελήσῃ τὸν Ρωμαῖο Τρεμόρ!

— Ἀδύνατον!

— Ποῖος τὸ εἰξεύρει! Τὰ κορίτσια ἔχουν πολλὰς φοραῖς παραξενιαὶς ιδέαις. Ὁ Φαρζεᾶς ἐσταμάτησεν ἀποτόμως τὸν ἵππον καὶ στρεφόμενος πρὸς τὴν σύζυγόν του εἶπεν αὐτῇ:

— Θέλεις νὰ σοῦ τὸ εἰπῶ; Κάτι μοῦ κρύπτεις!

Ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ σημείου, εἰς ὃ εὐρίσκετο ἡ ἀμαξα, φαίνεται εὐρεῖα καὶ εὐφορος κοιλάς, κειμένη μεταξὺ δύο λόφων, πραγματικῶν ἐκ γρανίτου τειχῶν, κεκαλυμμένων ὑπὸ πυκνῶν δρυῶν καὶ ἄλλων δένδρων.

Μακρόθεν, εἰς ἀπόστασιν ἡμισείας περὶπου λεύγης, διακρίνεται, εἰς τὸ βάθος τῆς

κοιλιάδος ταύτης ἡ στέγη τοῦ πύργου, ἐρυθροῦ μελαγχροῦ χρώματος, ὡσπερ φύλλων τοῦ φθινοπώρου.

Ἡ Καταλίνα δὲν ἀπήντησεν εἰς τὸν σύζυγόν της.

Ἡτένιζε διὰ ζοφεροῦ βλέμματος, πλήρους ἀγρίαις ἐκφράσεως, τὴν στέγη τῆς ἡγεμονικῆς ἐκείνης κατοικίας.

Ὁ Λουκᾶς ἀνυπομονῶν ἐπανελάβε τὴν ἐρώτησιν.

— Ὅχι, δὲν γνωρίζω τίποτε, εἶπεν ἡ Κορσικανή, μὰ δὲν ζεύρω διατί φοβοῦμαι!

— Φοβάσαι, διατί;

— Ἡ Σολάνζη ἀλλάξε ἀπὸ τὴν ἀνοιξί. Ἦτουν γελαστή· ἐτραγουδοῦσε ἀπὸ τὸ πρωὶ ἕως τὸ βράδυ· ἦτουν ζωηρὴ ἰσὴν πουλί, πάντοτε ἔτοιμη νὰ χορεύσῃ ἢ νὰ γελάσῃ. Δὲν ἦτουν ἄλλη ἰσὴν αὐτῇ πλεῖσ ἐπιτήδεια εἰς τὴν ἐργασία. Τώρα γυρίζει μονάχη ἡμέραις ὀλόκληραις εἰς τὰ δάση. Δὲν μιλεῖ καθόλου καὶ στανικῶς της ἀνοίγει τὸ στόμα διὰ νὰ δώσῃ ἀπάντησιν. Φεύγει ἀπὸ τὸν κόσμον. Ὅταν ὁ Ρωμαῖος Τρεμόρ ἔρχεται εἰς τὸ Ἐλάφων-Πέραμα κρύβεται, αὐτὴ ποῦ ἄλλη φορὰ τὸν ἔβλεπε μετὰ τόση εὐχαρίστησι. Ἐγεινε ἀγνωρίστη. Διὰ νὰ μὴ βλέπῃς τίποτε ἀπ' αὐτὰ, θὰ πῆ πῶς εἶσαι τυφλός.

— Αὐτὰ εἶναι ιδέαις!

— Νὰ δώσῃ ὁ Θεός. Εἶναι μερικὰ πράγματα ποῦ ἐμεῖς τὰ βλέπουμε καλλίτερα. Ἐγὼ εἶμαι πολὺ ἀνήσυχη.

— Καὶ ἀπὸ πότε εἶνε αὐτὴ ἡ ἀλλαγὴ;

— Σοῦ τὸ εἶπα· ἀπὸ τὴν ἀνοιξί.

— Καὶ πῶς τὴν ἐξήγηες;

Ἡ Καταλίνα ἐδίστασεν, ἀλλ' ὕψωσε τὰς χεῖρας καὶ ἀπήντησεν:

— Ὁνειράτα τῆς νεότητος!

Ὁ Λουκᾶς ἐπληξεν τὸν ἵππον διὰ τῆς μαστίγος.

— Ὁέ! ἀνέκραζεν. Ἐμπρός. Ἐως νὰ πᾶμε τὸ ἀμάξι εἰς τοὺς Τρεμόρ καὶ νὰ ἐπιστρέψωμε ἰστὸ σπίτι μας, θὰ ἦναι νύκτα.

Ἡ νύξ ἐπήρχετο.

Μακρόθεν ὁ ὀρίζων ἐκαλύπτετο ὑπὸ σκοτεινῆς ὀμίχλης. Ἀπὸ τοῦ βάθους τῶν στενῶν φαράγγων, ἡ ἀχλὺς ὑψοῦτο ἀνωθεν τῶν ὑγρῶν λειμώνων.

Ἡ ὁδὸς κάμπτεται ἀποτόμως περὶ ἐκτεταμένην λίμνην, ἣς δὲν ἠδύνατό τις νὰ διακρίνῃ τὴν ἀντίπεραν ὄχθην, ἕνεκα τοῦ σκότους τῆς ἐσπέρας.

Ἡ ἀποψὶς τοῦ μέρους ἐκείνου καθίσταται ἀληθῶς ἐπιβλητικὴ καὶ πλήρης μελαγχολικῆς ποιήσεως.

Εἰς τὸ ἄκρον, ἐν τοῖς βρύλλοις, ἀγέλη ἐλάφων ἐφώρμα εἰς τὸ ὕδωρ, ἐνῶ οἱ ἐρωδιοὶ νηχόμενοι ἵπταντο εἰς μέγα ἐν τῷ κενῷ ὕψος.

Κολοσσαῖον πρόχωμα, ἔργον γιγάντων, συγκρατεῖ τὸ ὕδωρ τῆς λίμνης πρὸς τὸ μέρος τοῦ Σεβάν, τοῦ ὁποῖου δεσπόζει, εἰς ἀπόστασιν πλέον τῶν τριακοσίων μέτρων· τοσοῦτον ἡ κατασφραγὴ εἶναι ἀπότομος.

— Ἀκουσα πάντα νὰ λέγουν πῶς μὲς ἡμέρα θὰ καταστραφῆ ὁ πύργος ἀπὸ

πλημμύρα, παρετήρησεν ὁ φύλαξ. "Όταν περνῶ τὸ συλλογίζομαι.

— Κουταμάραις, ἐψιθύρισεν ἡ Κορσικανή, ρίπτουσα σκαῖον βλέμμα εἰς τὴν ἀρχαίαν κατοικίαν. Τόσους αἰῶνας ὑπάρχει, καθὼς καὶ ἡ λίμνη καὶ νὰ τὸς ὁ πύργος εἶνε ὀρθοὶ ἀκόμη.

— "Αν καμμιά φορὰ πέση τὸ πρόχωμα θὰ πάη ὁ πύργος ἄν ἄχυρο εἰς τὸν ἀνεμοστρόβιλο. Ὁ μαρκήσιος καὶ οἱ θησαυροὶ τοῦ θὰ βουλιάζουν ἴσθι στιγμή. Ἄλλὰ εἶνε στερεὸς ἄν τὸ βράχο τοῦ Μονταρνύ. Δὲν ἔχει φόβο νὰ πέση.

Ἐκ Μορβὰν προμηθεύονται εἰς Παρισίους ξύλα.

Οἱ κορμοὶ πελεκηθέντες ρίπτονται εἰς τὸ ρεῦμα τοῦ ὕδατος, μεταφερόμενοι οὕτω δι' αὐτοῦ μέχρι τοῦ Κλαμεσὺ καὶ τῆς διώρυγος, ἔνθα ἕκαστος λαμβάνει τὸ ἀνήκαν αὐτῷ καὶ ἐπιβιβάζει διὰ Παρισίους.

Ἡ ἐργασία αὕτη τελεῖται ἐνισχυομένων τῶν ρυάκων καὶ τῆς Yonne, κατ'ἐποχάς, διὰ τοῦ εἰς τὰς λίμνας τοῦ τόπου ἀποτεταμιευμένου ἀφθόνου ὕδατος, εἰς ὃ δίδουσι διέξοδον, ἀνοίγοντες ὑπερμεγέθη διαφράγματα.

Ἡ λίμνη τοῦ Σεβὰν ἦν ἐκ τῶν μεγαλύτερων, ὁμοία πραγματικῆ θαλάσση.

"Ότε ἡ ἀμαξὰ ἀφίκετο ἐπὶ τοῦ προχώματος τὸ θέαμα κατέστη μαγευτικόν.

Τὸ πανόραμα τοῦ ἄλλους τοῦ Σεβὰν καὶ τοῦ πύργου ἀπεκαλύφθη ὁλόκληρον.

Ἡ θέα ἐξετείνετο μακρόθεν, ἔνθα ἐφαίνοντο κωδωνοστάσια καὶ ἐπαύλεις μόλις διακρινόμεναι, ἔνεκα τοῦ ἐπερχομένου σκότους.

Ὁ ἵππος ἐκάλπασεν ἔτι ἐπὶ ἑν τέταρτον, ἐν μέσῳ δασῶν ἐπὶ ἀνωμάλου ὁδοῦ, εἶτα ἡ ὁδὸς εἰσεχώρησεν ἐν ἀγροῖς, οὓς μόλις διέκρινε τις καὶ μετ' οὐ πολὺ ἡ ἀμαξὰ ἐσταμάτησεν εἰς τὴν πλατεῖαν χωρίου, περίξ τῆς ὁποίας ὑπῆρχον οἰκίαι τινές, πρεσβυτέριον, σχολεῖον καὶ ἐκκλησία μετὰ κωδωνοστασίου, τοῦ ὁποίου οἱ κώδωνες παταγωδῶς ἐσήμαινον τὸν ἔσπερινόν.

Ἦτο τὸ Σεβὰν.

[Ἐπειτα συνέχεια].

* Κ.

Α. ΔΟΥΜΑ (ΥΙΟΥ)

ΑΝΤΩΝΙΝΑ

[Συνέχεια]

Ζ'

Εἶπομεν ἤδη ὅτι, παρὰ τὴν νέαν ταύτην ἐπιθυμίαν, τὴν καταλαβοῦσαν τὸν Ἐδμόνδον ἀπὸ πολλοῦ, δὲν εἶχεν ἔτι ἀγαπήσῃ τοῦτο δὲ διότι, ὅπως περικλείσῃ τὸ ἀγνὸν ἄρωμα τοῦ ἔρωτός τοῦ, ἤθελεν ἀγγεῖον ἀγνὸν ἐπίσης. Πολλαὶ νεάνιδες, τὸ ἐπαναλαμβάνομεν, εἶχον διέλθῃ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του, ἀλλ' οὐδεμία εἶχεν ἐπενέγκῃ ἐπ' αὐτοῦ παραχρῆμα τὸ ἀποτέλεσμα, ὅπερ ἐπήνεγκεν ἡ Ἀντωνίνα.

Δι' αὐτόν, ἀνθρωπὸν τῶν ἀμέσων ἐντυ-

πώσεων, ἡ ταχύτης αὕτη ἦτο ὀριστική.

Ὁ Ἐδμόνδος ἀφίκετο εἰς τὴν ὁδὸν Λιλλῆς, μετὰ συγκινήσεως δὲ ὅλως φυσικῆς ἔκρουσε τὴν θύραν τοῦ ἱατροῦ.

Ἵππρέτης ἦλθε νὰ τῷ ἀνοίξῃ.

— Ὁ κύριος Δεβῶ ; ἠρώτησεν ὁ Ἐδμόνδος.

— Ἐχει ἐπίσκεψιν, ἀπεκρίθη ὁ ὑπηρέτης ; ἀλλ' ἐὰν ὁ κύριος ἐπιθυμῇ νὰ περιμεῖνῃ ὀλίγας στιγμὰς εἰς τὴν αἴθουσαν, θὰ ἔλθω νὰ τον εἰδοποιήσω, πότε ὁ ἱατρὸς θὰ ἠμπορέσῃ νὰ τον δεχθῇ.

Ὁ Ἐδμόνδος εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν, αἴθουσαν ψυχρὰν, ἐπιπλωμένην κατὰ τὸν συρμὸν τῆς Αὐτοκρατορίας, μὲ μεγάλαν φαιδρὰς θύρας, ἐπιστεφομένης διὰ φαντωμάτων, κατ' ἀπομίμησιν τῶν τοῦ Βουσσέ.

Ἐκκρεμές, παριστῶν τὸν Σωκράτη, πίνοντα τὸ κώνειον, λυχνοστάται μὲ ὄνυχας λέοντος, ἀνάκλιτρα μὲ κεφαλήν σφιγγός, εἰκόνας οἰαὶ ὁ Βελισάριος ὁ Ὀμηρος καὶ ὁ Ἴπποκράτης, ἀποκρούων τὰ δῶρα τοῦ Ἀρταξέρξου, ἀλεξίπυρον καὶ προσκεφάλαια χειροκέντητα, ἀναμφιβόλως ὑπὸ τῆς δεσποινίδος Δεβῶ, τράπεζα στρογγύλη μονόπους, κεκαλυμμένη διὰ βιβλίων, λυχνούχος ὀρειχάλκινος, ἐν ἐδῶλιον ἐν μέσῳ τῶν δύο πρᾶθῶρων καὶ ἔτερον μεταξὺ τῶν δύο θυρῶν, ὑποβασιάζοντα τοῦτο μὲν δύο μεγάλα κογχύλια ῥοδόχροα καὶ μυιοτροχιλοῦς τεταριχουμένους ἐπὶ κλάδου δένδρου τεχνητοῦ, ἐκεῖνο δὲ σύμπλεγμα ἐκ πορσελάνης παριστῶν τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὰς ἀδελφάς του, τάπης τῆς Ὠβουσσῶνος μὲ ῥοδοδάφνας, ἀπετέλουν τὴν ἐπιπλωσιν τοῦ δωματίου, ἐν ᾧ εὐρίσκετο ὁ Ἐδμόνδος.

Ὡς βλέπετε, ἦτο ἡ ἐκ παραδόσεως ἐπιπλωσις.

Ἡ ἡρεμία ἐπεκράτει ἐν τῇ αἰθούσῃ ταύτῃ. Ἐκαστος, βλέπων αὐτήν, θὰ ἐμάντευεν ὅτι ἐσυχάζετο μόνον παρ' ἀνθρώπων σοβαρῶν, οἵτινες, ἐξερχόμενοι αὐτῆς, κατέλιπον οἰοεὶ ἀτμόσφαιραν ἐπιστημονικὴν καὶ ἐπιβλητικὴν.

Ἐπὶ στιγμήν ἤλπισεν ὁ Ἐδμόνδος, ὅτι ἡ Ἀντωνίνα ἐκ τύχης, ἢ ἴσως μάλιστα ἐκ περιεργίας, θὰ ἐφαίνετο ; ἀλλ' οὐδὲν ἤκουσε θόρυβον καὶ οὐδένα εἶδεν.

Ἐν τούτοις ἦτο πεπεισμένος, ὅτι ἡ μίξ τῶν θυρῶν, τῶν εὐρισκομένων δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν αὐτοῦ, εἰσερχομένου εἰς τὴν αἴθουσαν ταύτην, ἔφερον εἰς τὸν θάλαμον τῆς νεάνιδος, καὶ ὅτι κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην αὕτη ἔπρεπε νὰ εὐρίσκεται ἐν αὐτῷ.

— Δὲν ἤξεύρει, ὅτι ὁ παροχολοῦθῶν αὐτὴν χθὲς εἶναι τόσον πλησίον τῆς σήμερον, διελογίζετο ὁ Ἐδμόνδος.

Κατὰ τοῦτο ἠπατάτο, διότι ἡ Ἀντωνίνα, ἰδοῦσα τὴν προτεραίαν αὐτὸν εἰσερχόμενον καὶ μὴ ἀμφιβάλλουσα, ὅτι ἔλαβε πληροφορίας περὶ αὐτῆς παρὰ τῆς θυρωροῦ, μεθ' ἧς συνωμίλησεν, ἡ Ἀντωνίνα, λέγομεν, εἶχε ζητήσῃ ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης νὰ τῇ περιγράψωσι πάντα παρούσιαζόμενον εἰς τὸν πατέρα της.

Δὲν εἶχον παρέλθῃ λοιπὸν δύο λεπτά,

ἀφότου ὁ Ἐδμόνδος ἦτο ἐκεῖ, καὶ ἡ δεσποινὶς Δεβῶ τὸ ἐγνώριζεν ἤδη, ἐβεβαίωτο δὲ περὶ τούτου, παρατηροῦσα διὰ τῆς ὀπῆς τοῦ κλειθροῦ τῆς θύρας.

— Τί ἔρχεται νὰ κάμῃ ἐδῶ αὐτὸς ὁ νέος ; διελογίζετο καὶ πολλὰκις ἐπῆλθεν αὐτῷ ἡ ἐπιθυμία ν' ἀνοίξῃ τὴν θύραν, ὅπως ἴδῃ ὅποιον ἀποτέλεσμα θὰ παρήγεν ἡ παρουσία της, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησεν.

Ἐπὶ δέκα σχεδὸν λεπτά ἀνέμενον ὁ Ἐδμόνδος, ὅτε ὁ ὑπηρέτης, ἐλθὼν, ἀνήγγειλεν αὐτῷ, ὅτι ὁ κύριος Δεβῶ ἦτο μόνος.

Ὁ Ἐδμόνδος εἰσῆλθεν εἰς τὸ σπουδαστήριον τοῦ ἱατροῦ, ἔχοντας ὡς ἐπιπλα μέγα γραφεῖον, βιβλιοθήκην, προτομὴν τοῦ Ἴπποκράτους, σφαῖραν, τράπεζαν μετὰ ἐργαλείων χειρουργικῆς, δύο ἐδρας, ἐν ἀνάκλιτρον βύρσινον, ἐφ' οὗ ἐκάθητο ὁ κύριος Δεβῶ, κἀνίστρον πλήρες ἀχρήστων χαρτίων, ἐκκρεμές ὠρολόγιον ἐκ παλισσάνδρου, δύο κύπελλα ἐκ τοῦ αὐτοῦ ξύλου καὶ μίαν ὠρολογηθῆκην.

Μεγάλη ποσότης ἐπιστολῶν ἦσαν διεσκορπισμέναι ἐπὶ τοῦ γραφείου.

Ὁ κύριος Δεβῶ ἐφόρει εὐρεῖαν θαλαμῶσθητα, ἐκ τῆς ὁποίας τὴν τελευταίαν κομβιοδόχην διεκρίνετο ἡ ταινία τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς.

"Ότε ὁ Ἐδμόνδος εἰσῆλθεν, ὁ ἱατρὸς ἔγραφεν. Προσεκάλεσε τὸν νεωστὶ εἰσεληθόντα νὰ καθήσῃ, ἔφερε τὴν δεξιὰν κνήμην ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς, ἔθηκε τὴν ἐτέραν τῶν χειρῶν ἐπὶ τοῦ γόνατος, διὰ τῆς ἄλλης ἐστερέωσε τὰ δίοπτρά του ἐχαιρέτισε τὸν Ἐδμόνδον, σπουδάσας αὐτὸν ἐπὶ μικρόν, καὶ τῷ εἶπε :

— Κύριε, δύναμαι νὰ σας χρησιμεύσω εἰς τι ;

— Κύριε, ἀπεκρίθη ὁ Ἐδμόνδος ὀλίγον τεταραγμένος, δὲν ἔχω τὴν τιμὴν νὰ εἶμαι γνώριμος εἰς ὑμᾶς.

— Τφόντι, κύριε, οὐδέποτε σας εἶδον.

— Ἄλλ' ἐὰν δὲν με γνωρίζετε, ἡ μεγάλη ὑμῶν φήμη μοι εἶναι γνωστή, καὶ ἰδοὺ διατί παρουσιάζομαι ἐνώπιόν σας.

Ὁ κύριος Δεβῶ, προσκλίνας, εἶπε :

— Περὶ τίνος πρόκειται ;

— Ἀπλούστατα, κύριε, εἶμαι ἀσθενὴς ἢ μᾶλλον ὑποφέρω χωρὶς νὰ δύναμαι νὰ ὀρίσω, οὔτε τὸ μέρος οὔτε τὴν αἰτίαν τῆς ἀσθενείας.

Ὁ ἱατρὸς, παρατηρήσας τὸν νέον αὐτοῦ πελάτην μετὰ προσοχῆς, τῷ εἶπεν :

— Ὑποφέρετε εἰς τὸν στομάχον ;

— Ἐνίστε.

— Εἰς τὴν κεφαλὴν ;

— Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν.

Ὁ Ἐδμόνδος ἀπήντα τυχαίως καὶ μόνον διὰ ν' ἀποκρίνηται τι. Ὁ κύριος Δεβῶ ἐξηκολούθει νὰ τον ἐξετάζῃ.

Κατὰ τὴν στιγμήν ταύτην ἡ περιεργος Ἀντωνίνα, ἐλθοῦσα, ἐκόλλησε τὸ οὖς εἰς τὴν θύραν, ἀποπειρωμένη ν' ἀκούσῃ ὅ,τι ἐλέγετο ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ πατρός της, ἀπόπειραν ματαίαν, διότι οὐδὲν ἤκουσεν.

— Δότε μοι τὴν χεῖρά σας, ἐπανάλαβεν ὁ ἱατρὸς.

Ὁ Ἐδμόνδος, ἀποβαλὼν τὸ χεῖρό-

κτιον, ἔτεινε τὴν χεῖρα εἰς τὸν κύριον Δεβῶ.

Δὲν ἠδύνατο νὰ κρατήσῃ τὸ μείδιμα ἐπὶ τῇ ιδέᾳ, ὅτι ὁ ἰατρός ἐξελάμβανεν ὡς σπουδαίαν τὴν ἐπίσκεψιν ταύτην.

— Δὲν ἠσθενήσατέ ποτε σοβαρῶς; ἠρώτησεν ὁ ἰατρός.

— Ὅχι, κύριε.

— Ὑποφέρετε ἐνίοτε ἀπὸ κατάρρου;

— Ἐβηχ.

— Διψᾶτε συχνά;

— Ναί, ἀπεκρίθη ἀμέσως ὁ Ἐδμόνδος, κατευχαριστημένος, διότι παρῆγεν ἀληθῆ πληροφορίαν, ἥτις τῷ ἐφάνετο ἀσήμεν-
τως.

— Διάγετε τακτικὴν ζωὴν;

— Ναί, κύριε.

— Δὲν κάμνετε ποτὲ καταχρήσεις;

— Οὐδέποτε.

— Ἐχετε δίκαιον. Ἐχετε ἀκόμη τοὺς γονεῖς σας;

— Ὅχι, κύριε· ὁ πατήρ μου ἀπέθανεν.

— Ἡξέυρετε ἀπὸ ποίαν ἀσθένειαν;

— Ἡμῶν τριετὴς κατὰ τὸν θάνατόν του.

— Δὲν ἐνθυμείσθε καμμίαν περίστασιν τοῦ θανάτου του;

— Οὐδεμίαν.

— Ἡ μήτηρ σας οὐδέποτε σὰς ὠμίλησε περὶ τούτου;

— Τούναντίον πάντοτε ἀπέφευγε νὰ μοὶ ὀμιλήσῃ· μετ' ἀγαπᾷ πολὺ καὶ φοβεῖται μὴ με λυπήσῃ.

— Θέλετε νὰ μοι ἐπιτρέψῃτε νὰ βεβαιωθῶ περὶ τίνος; ἠρώτησεν ὁ κύριος Δεβῶ ἐγειρούμενος.

— Εὐχαριστῶς, ἀπεκρίθη ὁ Ἐδμόνδος.

— Εὐαρεστηθῆτε ἢ ἀφαιρέσητε τὸ ἐνδυσμα σας, τὸν λαιμοδέτην καὶ τὸν ἐπενδύτην σας.

Ὁ Ἐδμόνδος ὑπήκουσεν.

Τότε ὁ κύριος Δεβῶ παρεμέρισε τὸν χιτῶνα τοῦ Ἐδμόνδου, τὸν ἐκτύπησε δις ἢ τρίς ἐπὶ τοῦ στήθους, ἔθηκεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς τὸ οὖς ἐπὶ τῆς βράχειός του καὶ ἤκουσε τὴν ἀναπνοὴν του.

— Ὁ ὕπνος σας εἶναι τεταραγμένος κάποτε; ἠρώτησεν ὁ ἰατρός.

— Ναί.

— Θὰ ἐγειροσθε ἴσως ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν πλήρεις ἰδρωτός, ὡς μετὰ μακρὸν δρόμον;

— Εἶναι ἀληθές.

— Οὐδέποτε ἐπτύσχετε αἷμα;

— Δις ἢ τρίς.

— Πόνους εἰς τὴν καρδίαν;

— Σχεδὸν πάντοτε ὁσάκις ἐξυπνώ.

— Ἡ μήτηρ σας γνωρίζει τὰς ἐλαφροὺς αὐτὰς ἀδιαθεσίας;

— Ὅχι· τὰς νομίζω οὐχὶ σοβαρὰς, καὶ θὰ ἐτρέμαζεν, ἐὰν τὰς ἐγνώριζεν.

— Τῶντι, ὑπέλαβεν ὁ κύριος Δεβῶ, οὐδὲν ὑπάρχει τὸ ἐπικίνδυνον εἰς ὅλα ταῦτα. Ἐχετε πᾶν ὅ,τι ἔχουσιν ὅλοι οἱ νέοι, οὐδὲν πλέον. Ἡ θέσις ὑμῶν σας ἀναγκάζει νὰ μένητε ἐν Παρισίαις;

— Καθόλου.

— Ἐχετε περιουσίαν;

— Ναί.

— Ταξιδεύσατε τότε ὀλίγον, ἐπισκεφθῆτε πρὸ πάντων τοὺς μεσημβρινούς τόπους. Τὸ σῶμα καὶ τὸ πνεῦμα κερδίζουσι κατὰ τὰ ταξίδια, τὰ ὁποῖα κάμνει τις, ὅταν εἶναι νέος.

— Εἶναι φάρμακον ἀπαραίτητον;

— Ὅχι· εἶναι ἀπλούστατα μία συμβουλή, ἀλλὰ συμβουλή ἀξιζουσα ὅσον καὶ ἓν φάρμακον.

— Ναί, πλὴν συνείθισα τοὺς Παρισίους, ἐκτός δὲ τούτου πᾶν ὅ,τι ἀγαπῶ εὐρίσκεται ἐν Παρισίαις. Προτιμῶ λοιπὸν νὰ μὴ ἀναχωρήσω.

— Τότε μέινετε, ἀλλ' ἀκολουθήσατε τὴν διαίταν, τὴν ὁποίαν θὰ σας διαγράψω.

— Πρέπει χωρὶς ἄλλο ὁ καλὸς αὐτὸς κύριος Δεβῶ νὰ κερδήσῃ τὴν συμβουλήν του, ἐσκέφθη ὁ Ἐδμόνδος, παρατηρῶν τὸν ἰατρὸν γράφοντα.

— Ὅτε οὗτος τῷ ἐνεχείρισε τὴν συνταγὴν, ὁ Ἐδμόνδος τῷ εἶπε:

— Σκοπεύω νὰ ἔρχωμαι συχνὰ νὰ ἐξαιτουμαι τὰς καλὰς συμβουλὰς σας, ἰατρέ. Ἐντρέπομαι νὰ σας ἐρωτήσω τί σας ὀφείλω διὰ τὴν πρώτην ταύτην ἐπίσκεψιν. Εὐαρεσθῆτε νὰ με θεωρῆτε ὡς ἀρχαῖον πελάτην σας, νὰ μοι ἐπιτρέψῃτε νὰ σας ἀφήσω τὸ ἐπισκεπτήριόν μου καὶ νὰ ἔρχωμαι συχνὰ νὰ σας βλέπω. Ἐπιθυμῶ αἰ σχέσεις ἡμῶν νὰ ποδῶσιν ἡμέραν τινὰ φιλικαί.

Ὁ κύριος Δεβῶ, λαβὼν τὸ ἐπισκεπτήριον τοῦ νεανίου, ἀπέθηκεν αὐτὸ ἐπὶ τοῦ γραφείου του.

— Ἐπανέρχεσθε συχνά, εἶπε, προσηλῶν τελευταῖον βλέμμα ἐπὶ τοῦ κυρίου Δεπερέ.

Ὁ Ἐδμόνδος ἀνεχώρησε, παρατηρῶν πανταχοῦ, ἀλλὰ χωρὶς νὰ ἴδῃ τὴν Ἀντωνίαν. Ἄλλως τε δὲ, ἀπέκτισεν ὅ,τι ἐζητεῖ, τὴν εἴσοδον εἰς τὴν οἰκίαν.

Ὅτε ἐκλείσει τὴν θύραν, ἡ δεσποινίς, Δεβῶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ σπουδαστήριον τοῦ πατρὸς της.

— Θὰ ἔλθῃς νὰ προγευματίσῃς, πατέρα, τῷ εἶπεν ἀσπαζαμένη αὐτόν.

— Ναί, παιδί μου.

— Εἶχες κανένα ἀσθενῆ;

— Ναί.

— Κανένα γνώριμόν μου;

— Ὅχι.

— Τί εἶναι αὐτὸ τὸ ἐπισκεπτήριον; ἠρώτησε λαμβάνουσα τὸ ἐπισκεπτήριον τοῦ Ἐδμόνδου.

— Εἶναι τοῦ νέου αὐτοῦ, ὁ ὁποῖος ἐξέρχεται.

— Κύριος Ἐδμόνδος Δεπερέ, ὁδὸς Τριῶν-Ἀδελφῶν, ἀριθμὸς 3, εἶπεν ἀναγινώσκουσα ὑψηλοφώνως καὶ οἶονεὶ ἀδιαφόρως. Εἶναι ἀσθενῆς αὐτὸς ὁ κύριος; προσέθηκεν.

— Ναί.

— Τί ἔχει;

— Ἐχει ὅτι ὀπατήρ του ἀπέθανε στηθικός, εἶμαι βέβαιος περὶ τούτου, καὶ ὅτι καὶ αὐτὸς εἶναι, ἢ σχεδὸν εἶναι φθισικός τρίτου βαθμοῦ.

— Δυστυχῆ νέε! ἐψιθύρισεν ἡ Ἀντωνί-
α, ἀποθέτουσα τὸ ἐπισκεπτήριον ἐπὶ τῆς τραπέζης.

— Καὶ τώρα πᾶμε νὰ προγευματίσωμεν, ἀγαπητόν μου παιδίον, διότι ἀποθήσω τῆς πείνης, εἶπεν ὁ ἰατρός, περ-
τώσας τὴν ταξιδετήσιν τῶν χαρτίων τοῦ γραφείου του.

Η'

— Φθισικός τρίτου βαθμοῦ! εἶπεν ἡ Ἀντωνίνα, καθημένη εἰς τὴν τραπέζαν· εἶναι ἐπικίνδυνον τοῦτο, πάτερ μου;

— Δύναται νὰ ζῆσῃ τρία ἔτη, ἐὰν ἐπιμεληθῇ τὸν ἑαυτόν του, δῶ, ἐὰν δὲν τὸν ἐπιμεληθῇ, ἀπεκρίθη ὁ ἰατρός.

— Καὶ τὸ γνωρίζει;

— Οὐδὲ τὸ ὑποπτεύει εὐτυχῶς. Οὐδέποτε εἶδον στηθικὸν ὑποπτεύοντα ὅτι εἶναι τοιοῦτος.

Ἡ ἀπόκρισις αὕτη κατέστησε τὴν Ἀντωνίαν ὄλως σκεπτικὴν, ὅλως σκυθρωπὴν μάλιστα, ἡ ἀπλήρ δὲ αὕτη φράσις τοῦ ἰατροῦ προσήλωσε βαθύτερον ἐν τῷ πνεύματι τῆς νεανίδος τὴν ἀνάμνησιν τοῦ Ἐδμόνδου ἢ ὅσον θὰ ἔκαμνεν ἴσως τοῦτο τριῶν μηνῶν ἔρως καὶ συχναὶ σχέσεις.

Μετὰ τὸ πρόγευμα ὁ ἰατρός ἐξῆλθεν, ὅπως ἴδῃ τοὺς ἀσθενεῖς του, ἡ δὲ δεσποινίς Δεβῶ ἐπανεῆλθεν εἰς τὸν θάλαμόν της μετὰ τῆς γράϊας αὐτῆς παιδαγωγοῦ, ἥτις, λαβοῦσα τὸν Πύργον τοῦ Κερίλου-ἄρθ, ἤρξατο ἀναγινώσκουσα τὴν πρώτην αὐτοῦ σελίδα.

Ἡ Ἀντωνίνα ἐκάθησε παρὰ τὸ παράθυρον, οὐτινος τὸ παραθυρόφυλλον ἦτο καταβιβασμένον, ἀλλὰ διὰ μέσου τῶν φύλλων τοῦ ὁποίου τὸ βλέμμα της ἐβυθίζετο ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐν τῇ ὁδῷ.

Ἐβαλεν ἐν κέντημα· ἀλλ' οἱ ἀδρανεῖς δάκτυλοι της συχνὰ τὸ ἀφινον νὰ πίπτῃ ἐπὶ τῶν γονάτων της, ἐνῶ τὸ πνεῦμά της, ἀποτραπὲν τῶν καθημερινῶν ἐξεῶν της, ἐνέβαλλεν αὐτὴν εἰς μακρὰς σκέψεις.

Βεβαίως ὁ ἡμέτερος ἦρος δὲν ὑπόπτευσεν τὴν μελαγχολικὴν σύννοιαν, εἰς ἣν ἡ ἐπίσκεψις αὐτοῦ ἐνέβαλε τὴν θυγατέρα τοῦ ἰατροῦ, σύννοιαν, ἥτις, ἄλλως, οὐδὲν ἄλλο ἀπεδείκνυεν ἢ τὴν εὐκόλον εὐαισθησίαν τῆς νεανίδος.

Καὶ τῶντι, οὐδ' ἦτο εὐκόλον νὰ εὔρη τις φύσιν ἀγνωτέραν καὶ πεποικισμένην διὰ συλλήψεως ταχυτέρας ἀπασῶν τῶν λεπτοτήτων τῆς καρδίας. Ἡ ψυχὴ ἡμῶν ἀντλεῖ συχνότατα τὰς ἐξέεις αὐτῆς ἐκ τῶν θλίψεων της, ἡ δὲ Ἀντωνίνα, ἥτις ἀπέλεσε τὴν μητέρα της πρὸ δῶ ἑτῶν, ἥτις ὀλίγου δεῖν ἀπέθανεν ἐκ τῆς λήπης, ἦν ὑπέστη ἐπὶ τούτῳ, ἠσθάνετο ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης τὴν καρδίαν της μᾶλλον συμπάσχουσαν ταῖς λύπαις τῶν ἄλλων.

Ἄλλως τε δὲ, ὁ θάνατος οὗτος κατέλιπεν ἐν αὐτῇ κενόν τι, ὅπερ οὐδὲν ἠδυνήθη νὰ πληρῶσῃ, οὐδ' αὐτὴ ἡ μεγάλη στοργὴ πρὸς τὸν πατέρα της, οὐδ' αὐταὶ αἰνέαι ιδέαι, αἱ καταλαμβάνουσαι τὸ πνεῦμα τῶν νεανίδων τῆς ἡλικίας της καὶ αἰτινες, ὡς τὰ πρῶτα φύλλα τοῦ ἔαρος, καλύπτουσι διὰ τῆς πρασίνης αὐτῶν νεό-

τητος τούς θανόντας ὑπὸ τοῦ χειμῶνος κλάδους.

Ὁ Ἐδμόνδος λοιπὸν παρέσχεν εὐκαιρίαν εἰς τὴν Ἀντωνιανὴν ν'ἀναμνησθῆ τῆς ὀδύνης ἐκείνης, ἣ δὲ νεανίς μετέπιπτεν εὐκόλως ἐκ τῆς λύπης, ἣν τέκνον δύναιται νὰ αισθανθῆ ἐπὶ τῷ θανάτῳ τῆς μητρὸς του, εἰς τὴν λύπην ἣν δύναται νὰ δοκιμάσῃ μῆτηρ ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ τέκνου τῆς.

Ἔλεγε μόνον καθ' ἐαυτὴν :

— Τὸ τέκνον ἔχει πρὸ αὐτοῦ ὀλόκληρον μέλλον παραμυθιῶν, ὅπερ ἡ μῆτηρ δὲν ἔχει, καὶ πάντας τούς ἔρωτας, οὓς ἡ μητρικὴ καρδιά δὲν δύναται πλέον νὰ ἐπικαλεσθῆ.

Τότε, ὅλως φυσικῶς, ἐσυλλογιζέτο τὴν μητέρα τοῦ νέου τούτου, ὅστις ἐξῆλθε τῆς οἰκίας τοῦ κ. Δεβῶ καὶ ὅστις, χωρὶς νὰ τὸ μαντεύῃ, ἐβάδιζεν εἰς τὸ προσεχές τέμας του.

Ἔβλεπε τὸν ἀπελπισμὸν τῆς εὐτυχοῦς γυναικός, ἐνῶ ἡ φαντασία τῆς ἀναπαρίστα ἀδιαλείπτως ἀντὶ τοῦ ἡρέμου καὶ μειδιῶντος προσώπου τοῦ Ἐδμόνδου, ἀντὶ τῶν μεγάλων γλαυκῶν ὀφθαλμῶν, οὓς εἶδε τὴν προτεραίαν προσηλωμένους εἰς αὐτὴν κεφαλὴν ψυχράν, ὠχράν, ἰσχνὴν καὶ ὀφθαλμοὺς διὰ παντός σθεσθέντας, ἀνευ ἐκφράσεως, ἀνευ βλέμματος, καὶ ἐπνευλάμβανεν :

— Δυστυχῆ νεανία !

Ὅταν δὲ νεανίς λέγῃ παρόμοιον τι, σημαίνει ὅτι ἡ καρδιά τῆς εἶναι πολὺ πλησίον τῆς φαντασίας τῆς, καὶ δύναται νὰ συμβῆ, ὥστε τὸ ὄνομα, ὅπερ τὴν κάμνει νὰ ὀμιλῇ οὕτω, νὰ μὴ βραδύνῃ νὰ μεταβιβάσθῃ ἀπὸ τῆς μιᾶς εἰς τὴν ἄλλην.

[Ἐπειτα συνέχεια]. ΔΑΜΠΡΟΣ ΕΝΥΑΛΗΣ

Κα: Ο. Ν. ΧΜΕΛΙΕΦ

Η ΤΡΙΧΑΠΤΟΠΟΙΟΣ

Ρωσικὸν Διήγημα.

[Συνέχεια]

Εἰς τὰ χωρία τῶν γαιοκτημόνων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, εἶχον οὗτοι διαφόρους τεχνίτας ἰδικούς των, οὓς ἐξεπαίδευον εἰς Μόσχαν ἢ εἰς Πετροῦπολιν εἰς Γερμανούς ἢ Γάλλους τεχνίτας, ἀκολουθῶν δὲ ἡ ἔμμενον οὗτοι εἰς τὰς πόλεις, τελοῦντες φόρον τῷ κυρίῳ αὐτῶν, ἢ ἔζων εἰς τὰ χωρία των.

Ἐνεκατέστησεν ἡ κυρία μετὰ δόξης τὴν νέαν αὐτῆς τεχνίτριαν καὶ ἠγάπησεν αὐτὴν τετραπλασίως. Δὲν σηκῶνει τὰ μᾶτια ἀπ' ἐπάνω τῆς ! Ἡ Μάσσα ἦγεν ἡδὴ τὸ δέκατον ἑβδομον ἔτος τῆς ἡλικίας τῆς, καίτοι δὲ ὡς ἐκ τοῦ χαρακτῆρός τῆς ἠθέλε καὶ νὰ παίξῃ καὶ νὰ γελάσῃ, ἐν τούτοις οὐτε βῆμα δὲν κάμνει, καὶ πλέκει πάντοτε πλησίον τῆς κυρίας τῆς ! Ἀλλὰ κ' ἐδῶ δὲν μελαγχολεῖ· κάθηται, κάθηται, ἀν ὅμως τὸ στρίψῃ διὰ μίαν στιγμήν, ὅλους τούς ἐν τῇ οἰκίᾳ ἔμπορεῖ νὰ τούς κάμῃ νὰ λιγωθοῦν ἀπὸ τὰ γέλοια.

Διὰ τὴν τόσῃν εὐθυμίαν τῆς τῆς ἔδωκαν μάλιστα εἰς τὸ χωρίον τὴν ἐπωνυμίαν *γαλιάνδρα*.

Τόσον καλῶς ἔβαινον τὰ πράγματα καὶ ἀκόμη καλλίτερον θὰ ἔβαινον ἴσως, ἀν δὲν ἦτο ἡ Εἰρήνη. Ἀνεῦρεν ἐπὶ τέλους αὕτη τὴν περίστασιν νὰ διεγείρῃ τὴν κατὰ τῆς Μάσσας χολὴν τῆς κυρίας τῆς.

Δ'

Ἡσθὲνῆσέ ποτε κατὰ τὸ φθινόπωρον ἡ πρόην ἀρχιθαλαμηπόλος μῆτηρ τῆς Μάσσας. Κοίτεται ἐν τῇ πενιχρᾷ καλύβῃ τῆς μόνῃ, ὀλομόναχος· κοίτεται καὶ τίκεται ὡς ὁ κηρός, καὶ δὲν ἔχει κανένα νὰ τῆς δώσῃ ἓνα ποτῆρι νερό. Νὰ ἔπερνε κἂν ὁ Θεὸς τὴν ψυχὴν τῆς ! Καὶ ἡ Μάσσα παραφύρως ἠγάπα τὴν μητέρα τῆς. Ἀλλὰ καὶ δι' ὅλους ἦτο πονόψυχος· καὶ ποιὸς εἶν' ἐκεῖνος ποῦ δὲν λυπεῖται τὴν μητέρα του ; Καὶ λοιπὸν ἤρχισε νὰ φεύγῃ λαθραίως καὶ νὰ ἔρχεται πρὸς τὴν μητέρα τῆς... Κἄποτε μάλιστα ἔμμενε περισσότερον πλησίον τῆς.

Ἡ κυρία κατ' ἀρχὰς δὲν τὸ παρετήρησεν, ἀκολουθῶν τὸ παρετήρησε καὶ ἤρξατο νὰ γογγύζῃ καὶ ἔπειτα νὰ θυμῶνῃ καὶ μὲ τὰ σωστά τῆς.

— Ἡ μητέρα μου εἶνε ἄρρωστη, μετὰ δακρῶν τῇ λέγει ἡ Μάσσα, κοίτεται μοναχῇ... δὲν ἔχει κανένα νὰ τῆς δώσῃ νὰ πιῇ ἓνα ποτῆρι νερό...

— Ἡ μάνα σου εἶνε ἄρρωστη, μετὰ πικρίας ἐπανέλαβεν ἡ κυρία, ἀμ' ἐγὼ εἶμαι καλά ; Εἶνε μοναχῇ, λοιπὸν προτιμᾶς νὰ μένω ἐγὼ μοναχῇ ; Σ' εὐχαριστῶ, κορίτσι μου, γιὰ τὸν καλὸ σου λόγο ! Δὲν τὸ ἔξερεις τάχα πόσο ἐσυνείθισα μαζί σου ; Τώρα ἐγὼ, χωρὶς ἐσένα, ὅτι κ' ἂν μοῦ κάμουν, ὅτι κ' ἂν μοῦ δώσουν, δὲν μ' ἀρέσει ! Καὶ εἰς τί εἶμ' ἐγὼ χειρότερη ἀπὸ τὴν μητέρα σου τάχα ;... Ποιὸς σ' ἔβγαλε ἀπὸ μέσ' ἀπὸ τὴν λάσπη, ποιὸς τώρα τόσα χρόνια σ' ἐτάγισε καὶ σ' ἐπότισε, ποιὸς σ' ἔκαμε ἀνώτερη ἀπ' ὅλα τὰ κορίτσια τοῦ χωριοῦ ;

Ἐταπεινώσει τὴν κεφαλὴν τῆς ἡ Μάσσα, καὶ ἐπιπτον πύρινα τὰ δάκρυα ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς. Κατὰ τὴν ἡμέραν λοιπὸν ἐκείνην δὲν ἐπορεύθη εἰς τῆς μητρὸς τῆς, διὰ τοῦτο ὅμως ἔκλαυσε παραπολὺ καὶ οὐδεὶς ἤκουσε τὸν γέλωτά τῆς.

Φαίνεται, ὅτι ἡ κυρία τὴν ἐλυπήθη, καὶ διέταξε νὰ πέμψωσι γυναῖκα τινα νὰ ὑπηρετῇ τὴν μητέρα τῆς. Ἡ δὲ Εἰρήνη προσεπάθησε νὰ στείλῃ τὴν μᾶλλον ἀκατάλληλον γυναῖκα τοῦ χωριοῦ.

Περὶ τὴν πέμπτην ὥραν πρωίας τινός, ἡ Μάσσα ἐξῆλθε καὶ ἔδραμε πρὸς τὴν μητέρα τῆς. Βλέπει τὴν καυμένην, ὅτι εἶνε πολὺ ἄσχημα, καὶ ὅτι σήμερον θ' ἀπέθνησκεν ἀναμφιβόλως. Κεῖται ἔχρυσα ἀκόμη τὸ λογικόν τῆς, οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς βλέπουσι νουνεχῶς, ἀλλ' ἐξέλιπον αἱ δυνάμεις τῆς, καὶ μόλις δύναται νὰ κινήσῃ τὰ χεῖλη !

Ἐπεσεν ἡ Μάσσα μὲ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ ἡμιθανοῦς στήθους τῆς, περιέβαλεν

αὐτὴν διὰ τῶν βραχιόνων τῆς καὶ ἐκεῖ ἐλιποθύμησεν. Εἰς τούς ὀφθαλμοὺς τῆς ἀσθενοῦς ἀνεφάνησαν δάκρυα. Ἀνῆγειρεν ἔλαφρῶς τὴν χεῖρά τῆς, ἣν ἐπέθετο ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς θυγατρὸς τῆς. Θέλει νὰ ὀμιλήσῃ καὶ δὲν εἴμπορεῖ, ἀλλὰ τὴν κυττάζει θλιβερά.

Ἀἴφνης εἰσπῆδᾷ εἰς τὴν καλύβην ὑπηρετρια ἀσθμαίνουσα ἐκ τοῦ δρόμου.

— Ἐλα, λέγει, Μάσσα, σὸ σπίτι γλήγορα, σὲ φωνάζει ἡ Εἰρήνη. Ἡ κυρία κἄπως δὲν εἶνε καλά, ἐσηκώθη πρὸς πολυλοῦ... Ἐκτυποῦσε τὸ κουδοῦνι, ἐκτυποῦσε, ἐθαρέθηκε νὰ κτυπᾷ, ἐσηκώθηκε μόνῃ τῆς... Ἐσένα γυρεύει... Ἐλα γλήγορα !

Ἡ Μάσσα ἠγέρθη ἠσυχῶς, ἐξῆλθε μετὰ τῆς φίλης τῆς καὶ τῆς λέγει :

— Εἰπέ τῆς κυρίας καὶ τῆς Εἰρήνης Μιχαήλοβνας, ὅτι ξεψυχᾷ ἡ μητέρα μου. Ἄς μ' ἀφίσουν, πρὸς χάριν τοῦ Θεοῦ, νὰ λάβω τὴν τελευταίαν κἂν πνοήν τῆς.

Ἡ κορασίς ἔδραμεν αὐθις εἰς τὸ δεσποτικὸν μέγαρον. Εἰς τὸ περίπτερον ἀναμῆνει ἡ Εἰρήνη.

— Καὶ ποῦ εἶνε ἡ Μάσσα ; ἐρωτᾷ.

Ἡ κορασίς μετέδωκε πᾶν ὅτι εἶπεν αὐτῇ ἡ Μάσσα.

— Ἄ ! Καλὰ ! Πήγαίνε σὺ στὴ θέσιν σου καὶ κύτταξε τὴ δουλειά σου, κ' ἐγὼ πηγαίνω καὶ τὸ λέγω τῆς κυρίας.

Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ Εἰρήνη δὲν ὑπῆγε πρὸς τὴν κυρίαν, ἀλλ' εἰσδύσασα εἰς τὸ ἱματιοφυλάκειον τῆς κυρίας τῆς, ἐξέλεξε φορέματα καὶ ἄλλα τινα πράγματα, ἀκολουθῶν μετέβη καὶ ἔθεσεν αὐτὰ εἰς τὴν ἱματιοθήκην τῆς Μάσσας καὶ ἐξῆλθεν αὐθις εἰς τὸν θάλαμον τῶν κορασιῶν καὶ ἀνέλαβε τὴν ἐργασίαν τῆς.

Ἀἴφνης ἐμφανίζεται ἐκεῖ ἡ κυρία, μὲ ἀκτένιστον κόμην, μὲ ἐκκοσμημένην ἐσθῆτα, μὲ ὀφθαλμοὺς πυριφλεγεῖς καὶ πρόσωπον κηλιδωμένον.

— Τί πράγματα εἶν' αὐτὰ ; φωνάζει, ἢ δὲν εἶμαι σὸ σπίτι μου νοικοκυρά ; Ἐγὼ στέλνω νὰ φωνάξω τὴν Μάσσα καὶ δὲν κινεῖται κανεὶς νὰ μοῦ πῆ.

Αἱ κορασίδες ἀνεπήδησαν ἐκ τῶν θέσεων των εἰς τὴν ἐμφάνισιν τῆς κυρίας των καὶ ἀπελιθώθησαν.

— Ἐπῆγαν, ἀποκρίνεται ἡ Εἰρήνη συνεσταλμένη τρόπον τινά, ἔδωσε ὅμως τέτοια ἀπάντησι, ποῦ δὲν ἔμπορᾷ νὰ τὴν εἰπῶ τῆς εὐγενείας σου.

— Τί εἶδους ἀπάντησι ; Τί ἀπάντησι ;

— Δὲν ἔρχομαι ! — λέγει.

— Πῶς ! Δὲν ἔρχεται ; — ἐκτὸς ἐκείνης ἡδὴ κραυγάζει ἡ κυρία. Νὰ τὴν δέσουν καὶ νὰ μοῦ τὴν φέρουν ! Τώρα ἀμέσως νὰ ἔλθῃ.

— Ἄν μοῦ τὸ ἐπιτρέπῃς εἰς ἐμένα, τὴν πιστὴ σκλάβαν σου, νὰ σοῦ μιλήσω, θὰ κάμῃς καλὰ, γιὰ τὸ καλὸ ὄλωνων, ποῦ ἔχεις μέσα σὸ σπίτι σου, νὰ διατάξῃς νὰ μὴν πατήσῃ ἐδῶ τὸ πόδι αὐτοῦ τοῦ φειδῶ ! ἀποκρίνεται ἡ Εἰρήνη. Κεῖ ἂν θέλῃς νὰ τὴν τιμωρήσῃς τὴν τιμωρεῖς κ' ἐκεῖ.

— Γιὰτί νὰ τὴν τιμωρήσω ! Τί ν' αὐτὰ

ποῦ λές, γρηᾶ συχαμένη; ἀπὸ τῆ ζούλιασου! Αὐτὸ τὸ κορίτσι πάντοτε μὲ ἀγαποῦσε καὶ πάντα μού ἦτον ἀφοσιωμένο.

— Δὲν ἔχω τίποτε νὰ ζηλέψω, ὄλαις ἐμεῖς εἴμαστε σκλάβοις σου καὶ χρεωστοῦμε νὰ σὲ δουλεύωμε μὲ πίστι καὶ ἀλήθεια καὶ μὲ τὸ τελευταῖο αἷμά μας καὶ κάθε κομματάκι νὰ τὸ φυλάγωμε καλλίτερα ἀπὸ τὰ μάτια μας. Ἔτσι κάνουν οἱ παλαιοὶ σου δούλοι· κί' αὐτοὶ οἱ νέοι ποῦ δὲ ξέρετε τί νὰ τοὺς χαρίσετε, αὐτοὶ ἔχουν ἀφοσίωσι τοῦ φειδιού. Τὴν ἐξέστανε στὴν καρδιά της, κ' ἐκείνη ζητεῖ νὰ τὴν δαγκάσῃ!

— Ψέματα, ψέματα, ψέματα λές! Σὺ σκι φειδί. Ἡ Μάσσα πάντα μ' ἀγαποῦσε!

— Ὠμορφη ἀγάπη! Ἐμπροστὰ στὰ μάτια σας ἄλωποῦ, κί' ἀπ' ὀπίσω σας, σας περιγελοῦσε, καὶ μὲ τοῦ λόγου σου ἔκανε νὰ διασκεδάζουν ὄλοι στὴν αὐλή.

— Ψέματα λές, ψέματα, ψέματα, ἐχιδνα.

— Ἐμπροστὰ μου δά, νὰ σοῦ πῶ, βέβαια, δὲν τολμᾷ, νὰ τὰ κάμῃ αὐτὰ κοπιάσετε ὅμως νὰ ἐρωτήσετε τὰ κορίτσια ποῦ ὅταν ἦτανε ἀκόμη κοριτσάκι, ἔβαζε ἐμπρὸς κί' ὀπίσω της προσκέφαλα καὶ παρέσταινε ἔμπρὸς σ' ὄλαις πῶς κάθεστε καὶ πλαγιάζετε καὶ μιλεῖτε. Ὠμορφη ἀγάπη, ὦμορφη ἀφοσίωσι! Αἶ, σεῖς! Ἐέρετε πῶς οἱ ἀφεντάδες μας εἶνε βαλμένοι στὸν κόσμον ἀντιπρόσωποι τοῦ Θεοῦ; Καὶ στὸ Θεὸ ἔμπροστὰ δὲ ἔμπορεῖ νὰ πῆς ψέματα! Ἦπέτε το λοιπὸν: ἔδενεν ἡ Μάσσα προσκέφαλα γιὰ νὰ παραστήσῃ τὴν κυρὰ χονδρή;

Τὸ συμβεβηκὸς τοῦτο ἀληθῶς ἔλαβε χώραν πρὸ πέντε ἐτῶν, ἀλλ' ἡ Μάσσα οὐδέποτε ἠθέλησε νὰ μιμηθῇ τὴν κυριάν της, διότι πράγματι τὴν ἠγάπα, ἀλλὰ ξένην τινα εὐσκαρον γυναῖκα, ἦν ἅπαντες, οἱ καθ' ὅλην τὴν ἐπαρχίαν οἰκοῦντες, ἀπεκάλουν, ἕνεκα τῆς παροιμιώδους καιίας της, στρίγλαν. Βλέποντιν αἱ κορασιδές, ὅτι ἡ Εἰρήνη συκοφαντεῖ, δὲν θέλουσι νὰ ψευσθῶσιν ὅπως ἐκείνη, νὰ εἴπωμεν δὲ καὶ τὴν ἀλήθειαν τὴν ἐφοβοῦντο. — Στέκονται, σιωπῶσι καὶ συννεοῦνται διὰ τοῦ βλέμματος.

Ἄλλ' ἡ κυρία οὔτε κἂν τὰς ἠρώτησεν, ἔκλινε δὲ μόνον τὴν γηραιὰν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους της καὶ ἐξῆλθεν ἡρέμα τοῦ θαλάμου. Πολλὰ ἀκολούθως ὑπηρετρία διηγῆθησαν, ὅτι κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἦτο ἀξιολύπητος, ὡς ἀπορφανισθὲν παιδίον. Ἄλλ' ἐκείνη ἡ Εἰρήνη οὐδένα ποτε ἐλυπήθη.

Ἄμα ὡς ἐκινήθη ἐκ τῆς θέσεώς της ἡ κυρία, αὐτὴ τὴν ἠκολούθησεν.

— Ἀφοῦ περὶ ἐβγήκανε στὴ μέση, λέγει, οὔτε στὸ σπῆτι σου πρέπει νὰ τὴ βάλῃς τὴ Μάσσα: εἶνε κλέφτρα! Ἐχω ποῦ τὴν παραφυλάω τώρα τόσον καιρό, καὶ ὅσο εἶνε σπῆτι μέσα, ἐγὼ δὲν εὐθύνομαι. Ἐλάτε κοπιᾶστε ἐδῶ, καὶ ψάξετε μόνη σας.

ᾠδήγησεν αὐτὴν ἡ Εἰρήνη εἰς τὴν ἱματιοθήκην τῆς Μάσσας.

— Κάκια, Πελαγία! κραυγάζει, ἐλάτε, ἀνοίξετε· ἐγὼ σ' αὐτὴν τὴν κλεφτοφυλῆ, οὔτε ν' ἀγγίξω θέλω. Βγάλετε ὄλα τὰ ρούχα!

Αἱ κορασιδές ἔσυρον τὰ συρτάρια, ἤρχισαν νὰ διαλέγουν κάτι ρουχαλάκια, κ' ἔμειναν! Ἐντὸς εὐτελοῦς τινος χιτῶνος κεῖται ζευγὸς ἐνωτίων τῆς κυρίας, εἰς ἄλλο, πολυτελέστατον τρίχαπτον, τὸ ὅποιον ἡ κυρία πάντοτε μετὰ στοργῆς ἐκμάρωνε!...

— Ὅριστε, ποῦ τὰ βλέπετε μόνη σας! λέγει ἡ Εἰρήνη. Αὐτὰ περὶ δὲν εἶνε δικά μου λόγια καὶ ἡ πράξι εἶνε χειροπιαστή.

Ἡ γηραιὰ κυρία οὔτε προσέβλεψε κἂν, καὶ μόνον ἐκίνησε θλιβερῶς τὴν κεφαλὴν της καὶ ἐξῆλθε.

— Τί ὀρίζετε λοιπὸν νὰ κάμω; ἠρώτησεν ἡ Εἰρήνη.

— Νὰ τῆς κόψουν τὰ μαλλιά, καὶ νὰ μὴν τὴν ἰδοῦν τὰ μάτια μου· σὺ πῆγαίνε κί' ἀφσέ με.

Εἶπε τοῦτο ἡ κυρία σιγὰ-σιγὰ ὡς ἐν ρεμβασμῶ, καὶ ἐκλείσθη εἰς τὸν κοιτῶνά της.

Ταῦτοχρόνως ἀπεβίωσε καὶ ἡ μήτηρ τῆς Μάσσας. Συνήχθησαν αἱ γειτόνισσαι τὴν ἔπλυνον, τὴν ἐνέδυσαν καὶ τὴν ἐτοποθέτησαν ἐπὶ τῆς τραπέζης. Ἡ Μάσσα ἐκ τῶν πολλῶν δακρύων μικροῦ δεῖν ἔχανε τοὺς ὀφθαλμούς της. Δι' οὐδενὸς τρόπου ἠδυνήθησαν νὰ ἀποσπάσωσιν αὐτὴν ἐκ τῆς μητρὸς της. Περὶ τὴν δωδεκάτην ὁμῶς ὤραν, ἀνεμνήσθη ὅτι ἡ κυρία της ἐνδύεται διὰ τὸ πρόγευμα καὶ ἠτοιμάσθη νὰ μεταβῇ ἐκεῖ.

Ἀφῆνης εἰσέρχεται εἰς τὴν καλύβην ἡ Εἰρήνη, μετὰ τοῦ Βασιλῆ—τοῦ κομμωτοῦ τοῦ κυρίου—φεροντος ψαλλίδα, καὶ τεσσάρων ὑπηρετριῶν.

Εἶδεν ἡ Εἰρήνη τὴν νεκράν, προσέβλεψε καὶ ὡς νὰ συνεστάλῃ μικρόν· καὶ ὅμως ἡ μοχθηρία της ὑπερίσχυσε.

— Ἐπιᾶσθηκες, τῆς λέγει, γαλιάνδρα! Γιὰ κάθησε! ἐπρόσταξαν νὰ σοῦ κόψωμε τὰ μαλλιά.

Καὶ στὰ παλῆα χρόνια, χειροτέρα καταισχύνῃ ἀπὸ τὰ κομμένα μαλλιά δὲν εἰμποροῦσε νὰ γίνῃ.

Ἡ Μάσσα κατέστη ὡρὰ ὡς σουδάριον, τὰ δάκρυα ἐξέλιπον, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ της ὡς νὰ κατέπεσαν ἔγειναν πρᾶσινοι.

— Καὶ γιὰτί;—ἐπρόφερε σιγὰ.

— Γιὰτί, γιὰτί μού γίνεις πολὺ ξυπνητὴ καὶ ἀξία, καὶ φαντάσθηκες πῶς ἔμπορεῖς νὰ πέρνης ἀπὸ τὴ μύτη τὴν κυρὰ, καὶ ἔμαθες νὰ κλέβῃς!—ἀποκρίνεται ἡ Εἰρήνη. Ἡ κυρία ἀνοίξε μόνη της τὸ κομὸν σου, κ' ἦρε μέσα ἐκεῖ, τὰ σκολαρίκια καὶ τῆς δαντέλες της.

Ἡ Μάσσα τίποτε δὲν εἶπεν, ἀλλ' ἐπὶ πολλὴν ὥραν ἐθεώρει τὴν Εἰρήνην ἀσκαρδαμυκτὴ, οὕτως ὥστε ἐκείνη ἐταπεινώσε τοὺς ὀφθαλμούς, ἀκολούθως ἐπλησίασε πρὸς τὴν μητέρα της, ἔλαβε τὴν νεκράν χεῖρά της, περιήγαγε τὸ βλέμμα καὶ εἶπεν:

— Ἄνθρωποι καλοὶ, νὰ μὴ βρῆ ἀνά-

παυσι ὅτὸν τάφο ἡ μάνα μου, ἂν ἦμαι φταιχτρα. Τίποτε ξένο πρᾶγμα δὲν ἐπῆρα, καὶ σὲ κανένα δὲν ἐφέρθηκα βάνουσα. Κανένα φταιξιμο δὲν ἔχω. Ἡ Εἰρήνη Μιχαήλοβνα τὸ ξέρει καλὰ πῶς ἀδίκαια μὲ προσβάλλει.

Κλονιζομένη ὡς οἰνοβιχρῆς, ἐπλησίασεν αὐτὴ πρὸς τὴ θρανίον, ἐκάθησε καὶ ἤρπασεν ἐκ τῆς κεφαλῆς τὴν κτέναν της. Ζευγὸς χονδρῶν πλοκαμῶν ὑποξάνθων κατέπεσαν καὶ αἱ ἀραι αὐτῶν ἤγγισαν τὸ δάπεδον.

Ὅλαι αἱ ἐν τῇ καλύβῃ γυναῖκες ἀνεξαιρέτως ἔκλειον, καὶ αὐτὴ μάλιστα ἡ Εἰρήνη ἐγένετο λευκή, ὁ δὲ κομμωτῆς ἵσταται ὡς ἀπολιθωμένος. Ἡ μήτηρ αὐτῆς δὲν εἶχε ψυχρανθῆ ἔτι, καὶ τὸ προσφιλές αὐτῆς τεκνίον παρεδίδατο ἐνώπιόν της τῇ καταισχύνῃ.

— Τί κάμνεις λοιπὸν, Βασίλη Παρθένιτις, τελείωσε τὴν δουλειά σου γλήγορα! τοῦ λέγει σιγὰ ἡ Μάσσα καὶ ἐλύθη εἰς δάκρυα.

Αἱ γυναῖκες ἐξέβαλον κραυγὰς θρηνοῦσαι.

— Ἡ κυρία τὸ θέλει! λέγει ἡ Εἰρήνη, καὶ δὲν ἔχει θάρρος νὰ σηκώσῃ τὰ μάτια της.

— Ψέματα λές, φειδί λυσσασμένο! ἐκτὸς ἐαυτοῦ ἀνεφάνησεν ὁ Βασιλῆς. Ἐσὺ τὰ κατορθῶνεις αὐτὰ, καὶ σὺ ἐπίκρανες καὶ ἐξώργισες τὴν κυρὰ! Δὲ θὰ ἔτροπιᾶσω γὼ τὴν δυστυχισμένην τὴν ὀρφανή, ὄχι, δὲν ἔγεινα μπόγιας! Ἀφοῦ σοῦ ἦταν γραφτὸ περὶ, Μαρία Νικολάηβνα, νὰ κοποῦν τὰ μαλλιά σου χωρὶς νὰ φταῖς, ἐγὼ δὲ βάζω τὸ χέρι μου, κόψε τα μοναχὴ σου.

Ἐθεσεν οὗτος πρὸ τῆς Μάσσας τὴν ψαλλίδα, ὑπεκλίνατο βαθῶς αὐτῇ καὶ τῇ σωρῶ καὶ ἀπετάθη πρὸς τὴν Εἰρήνην.

— Πᾶμε, λέγει, πᾶμε, στρίγλα, καὶ πρόσταξε καλλίτερα γιὰ τὴν παρακοή μου, νὰ μὲ γδάρουν μὲς στὸ σταῦλο. Αὐτὸ καὶ σένα θὰ διασκεδάσῃ κ' ἐγὼ θὰ ξελαφρώσω, παρὰ νὰ ἀδικήσω τὴν ὀρφανήν.

Ἡ Εἰρήνη διωλίσθησεν ἐκ τῆς καλύβης ὡς ὄφις.

[Ἐπεται συνέχεια] Α. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΞΗΣ ΒΙΒΛΙΑ:

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάρων τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῶ ἐξωτερικῶ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτὰ, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν].

«Ἄνθρωπος τοῦ Κόσμου», Ἀθηναϊκὴ μυθιστορία, ὑπὸ Γρ. Δ. Ξενοπούλου. Δρ. 2 (2,20)

«Τὰ Δράματα τῶν Παρσῶν», μυθιστορία Ponson-De-Terrail, τόμοι ὀγκῶδεις 3 Δρ. 6 (7)

«Αἱ Φύλακες τοῦ Θησαυροῦ», μυθιστορία Ἐμμ. Γονζαλὲς. Δρ. 4,50 (4,70)

«Αἱ Νύκτες τοῦ Βουλεβάρτου», μυθιστορία Pièrre Zaccone (τόμοι δύο) Δρ. 3 (3,30)

«Αἱ Κατακόμβαι τῆς Ἰουλλῆς», μυθιστορία H. Émile Chevalier Δρ. 4,50 (4,70)

«Ὁ Υἱὸς τοῦ Μοντερχίστου», μυθιστορία ἐκ τοῦ γαλλικοῦ μεταφρασθεῖσα (τόμ. 4) Δρ. 7 (7,50)

«Ὁ Διαβολο - Σίμων», μυθιστορία Ponson-De-Terrail Δρ. 4,50 (4,70)